

Matjaž Zupančič

VLADIMIR

(drama)

OSEBE:

ALEŠ M., 21 let, trenutno brezposeln
 MAŠA T., 20 let, študentka
 MIKI B., 20 let, študent
 VLADIMIR D., 55 let, bivši varnostnik

PROSTOR: STANOVANJE

ČAS: SEDANJOST

Obstajajo okoliščine, v katerih lahko vsak človek postane nasilen.

Miki (Mouse)

1.

(Jutro.)

ALEŠ: *(Iz kopalnice.)* Kje je zobna pasta?

MAŠA: Kaj?

ALEŠ: Zobna pasta, kje je?

MAŠA: Poglej, če je na pralnem stroju. Boš kavo?

ALEŠ: Na pralnem stroju... je ni.

MAŠA: Mogoče je padla dol. Poglej zadaj.

ALEŠ: Kam zadaj?

MAŠA: Za pralni stroj.

ALEŠ: Aha, dol je padla... pizda so povsod smeti... Kaj praviš?

MAŠA: Pravim, če boš kavo. Si gluhi?

ALEŠ: Pa kdo jo je vrgel sem dol... čisto svinjska je, jo moram umiti... jebemti... namesto da bi si umival zobe, umivam ščetko... *(Pride iz kopalnice z zobno ščetko v ustih.)* Bom kavo. Veš, da bom kavo. Tvojo kavo. *(Pogleda proti vratom na desni.)* Ta pa še kar spi.

MAŠA: Mhm.

ALEŠ: Zadnje čase kar naprej samo spi.

MAŠA: Nedelja je, a ne?

ALEŠ: *(Jo opazuje od zadaj.)* Midva bi se lahko tudi še malo ulegla.

MAŠA: A da bi se.

ALEŠ: Mhm.

MAŠA: Kaj pa delaš ponoči?

ALEŠ: Mislim, skupaj ulegla. Ponoči sem vedno sam. A mi lahko poveš, zakaj sem ponoči zmeraj sam?

MAŠA: Izpiti so. Moram študirat.

ALEŠ: Dobre noge imaš. Za študentko.

MAŠA: So ti všeč?

ALEŠ: Še sploh, kadar so narazen.

MAŠA: Prostack.

ALEŠ: Ljubim te.

MAŠA: Tukaj imaš svojo kavo.

ALEŠ: Lepo, da skrbiš zame. Lepo, da imam družino. (*Jo objame.*)

MAŠA: Kaj zdaj hočeš?

ALEŠ: A ti sploh veš, kako dišiš...

MAŠA: (*Se smeje.*) Vse bova polila.

ALEŠ: Važno je, da je vlažno.

MAŠA: Res si prostack.

ALEŠ: Ne, jaz sem mislec... težek um... parapsiholog...

MAŠA: Od kdaj pa to?

ALEŠ: Jaz samo pomislim, pa se že nekaj dvigne... a me kaj cvikaš?

MAŠA: Volk je, volk!

ALEŠ: A bova malo skupaj mislila?

MAŠA: Pol desetih bo že, a veš to?

ALEŠ: ... tale miza... se spomniš, Jack Nicholson in Jessica Lange... Poštar zvoni samo dvakrat... jebemti, ampak zakaj ravno dvakrat?

MAŠA: Kdaj drugič ti bom razložila.

ALEŠ: Ne vem, če boš... jaz to po svoje razumem, zakaj zvoni dvakrat...

MIKI: (*Pride iz sobe.*) Kdo zvoni? Meni zvoni v glavi. Bolan sem. Kje je kakšen aspirin?

ALEŠ: Komu zvoni, pravzaprav. Zvoni tebi, Miki Mouse, ker vedno znova ruiniraš mojo privatnost.

MIKI: Aha. Če se bosta dala dol kar na mizi, ni problema. Ne se dat motit. Bom šel jaz jest v vajno posteljo.

ALEŠ: Jaz sem za.

MAŠA: Jaz pa ne. Ne prenesem drobtin.

ALEŠ: Sploh pa, je še ena postelja spodaj v kleti. A si vedel to?

MIKI: Hvala. Ti pa nehaj uporabljat moje besede. Ne zgladaš nič bolj pameten.

ALEŠ: Tvoje besede?

MIKI: »Ruiniraš« je moja beseda.

ALEŠ: Eno predavanje, Miki Mouse. Eno predavanje.

MIKI: Ni problema. V tvojih ustih beseda izgubi ves ljubeč in perverzen šarm starega meščanstva in zveni rahlo... kahlasto.

ALEŠ: Kako?!

MIKI: Kahlasto. Kahla, tista reč, kamor serješ, če se ti ne da...

ALEŠ: Vem, kaj je kahla.

MAŠA: Boš kavo, Miki?

ALEŠ: Kaj danes ponujaš to kavo, kot da te je kdo plačal.

MIKI: Hvala, Maša. Hvala za prijaznost. Zdaj grem na sekret, kjer ne bom nikogar ruiniral, zato pa bom uriniral z zdravim, močnim curkom in zraven mislil na politiko.

MAŠA: (*Naivno.*) Zakaj na politiko?

- MIKI: Ma na karkoli, samo da ne bom mislil na tega tipa tukaj.
- ALEŠ: Tako se izrodi prijateljstvo. Človek vzame prijatelja na stanovanje . . .
- MIKI: (*Iz kopalnice.*) Ja, ja. In baje ti eden ni dovolj.
- MAŠA: Res je. Ura bo kmalu deset, a ga nisi naročil ob desestih?
- ALEŠ: Koga.
- MAŠA: Ne se hecat. Ti si govoril z njim po telefonu. In ga naročil sem.
- MIKI: In to v nedeljo zjutraj. Kdo komu ruinira življenje?
- ALEŠ: Ja. Ja. Nisem pozabil . . . Ampak vprašajta se, zakaj sem ga naročil sem.
- MIKI: Mene to zelo zanima.
- ALEŠ: Naročil sem ga zaradi vaju.
- MAŠA: Zaradi naju?
- ALEŠ: Da se skupaj odločimo, ali ga vzamemo.
- MIKI: To je vajina stvar. Jaz se v to ne mešam. (*Pride iz kopalnice.*) Kje je časopis?
- ALEŠ: Ne, resno. Da ga izprašamo. Nobeden ga ne pozna, ne vemo, kdo je. Kakšen je. Da vidimo, če nam ustreza. In se potem odločimo, ali ga vzamemo za . . .
- MIKI: Kako mu je ime?
- ALEŠ: . . . Vladimir . . .
- MIKI: Odpade.
- ALEŠ: . . . vzamemo za podnajemnika.
- MIKI: Aha. Tako, kot mene. (*Gleda v časopis.*) A si bil takrat tudi tako previden, ko si mene vabil sem?
- ALEŠ: Na žalost ne.
- MAŠA: To je nekaj drugega, Miki.
- MIKI: Oh, hvala.
- ALEŠ: Pa kaj zdaj buljiš v ta cajteng, ko se moramo nekaj zmenit.
- MIKI: Službo ti iščem. Nekaj stalnega, da bom natančno vedel, kdaj te ni doma. Kaj težaškega, da boš dal potem tukaj mir.
- ALEŠ: Ja. Okej. Meni tudi ne paše, da bo prišel še nekdo živet sem.
- MIKI: Sva že dva. A veš, da ni hujšega kot dva dni star časopis . . .
- MAŠA: Aleš ima prav. Ena soba je prosta. In dokler si ne najde stalne službe . . .
- ALEŠ: . . . in vidva končno doktorirata . . .
- MIKI: Namesto zajtrka cinizem. Ni čudno, da sem tako suh.
- MAŠA: Tip bo kmalu tukaj.
- MIKI: Samo ne razumem, kaj imam jaz pri tem.
- MAŠA: Ne bit siten, Miki.
- ALEŠ: Ja. Spij kavo in ne bit siten.
- MIKI: A ne vidiš, da me zeza.
- ALEŠ: Kdo zeza? Je pač tako, da imamo eno sobo prosto in da potrebujemo denar. Kaj je to takega?
- MIKI: Saj.
- MAŠA: Sploh pa ni rečeno, da ga bomo vzeli.
- MIKI: Zakaj ne bi raje vzeli kakšne punce? Takoj sodelujem.
- ALEŠ: Opa, Miki. Ne bit rasist. Ne bom pozabil, ko sem štopal . . .
- MIKI: Ne spet te žalostne zgodbe.
- ALEŠ: . . . in sem stal cel jeben dan na soncu, curice so pa prihajale in dobivale štope, še preden so dvignile prst.
- MIKI: Solze mi kapljajo v kavo.
- ALEŠ: Samo malo so pomigale z ritko, ali pa še to ne . . .
- MIKI: Bi pa še ti malo pomigal. A zdaj bodo pa ženske krive, če si sam grd.
- ALEŠ: Šuti, pederu.

- MIKI: A mu poveva za naju, Maša? Enkrat mora zvedet.
- MAŠA: Avdicija. To je zabavno. Naredimo avdicijo in potem glasujemo.
- ALEŠ: No ja, ne glih avdicija, če imaš samo enega kandidata.
- MIKI: Mogoče je pa shizofrenik.
- ALEŠ: Zdaj pa končno povej, če misliš sodelovati.
- MIKI: Vaju to res zabava, kaj. Ne mi zamerit, ampak ta kava je zanič... Sploh sem pa zadnjič bral, da ni dobra za kosti.
- ALEŠ: Tukaj ga bomo posedli in potem mu bo vsak postavil nekaj vprašanj.
- MIKI: Poglej, ona si že vse predstavlja.
- MAŠA: Kje so moja očala? Je kdo videl moja očala?
- MIKI: Ga boš tudi vizualno ocenjevala. Pazi, Aleš.
- MAŠA: Moja očala...
- ALEŠ: Po moje tale sedi na njih.
- MIKI: Ne mene s tem neredom, prosim. Ne v nedeljo, prosim. A je kje kakšen aspirin?
- MAŠA: Tukaj so... kdo je dal moja očala sem med krožnike?
- MIKI: Kraljestvo dam za aspirin.
- ALEŠ: V časopisu ga ne boš našel.
- MIKI: Malo bi še bral, preden grem v sobo umret, prav? Za jesti tako ni najbrž nič.
- MAŠA: Hipohonder.
- ALEŠ: Tečnoba.
- MIKI: Pa kaj sta se spravila name? Že odkar sem vstal, me nekaj jebeta.
- ALEŠ: Sam si kriv. Zakaj si pa prišel vmes.
- MAŠA: Iz ljubezni, Miki. Kaj bi midva brez tebe.
- ALEŠ: Ja, ne marava, kadar si slabe volje.
- MIKI: Saj nisem slabe volje, samo... poglej. Poglejta to. Truplo na naslovni strani. Kakšna gnusna fotka.
- MAŠA: (*Brska po hladilniku.*) Tukaj je še en kos pizze od včeraj. Boš?
- MIKI: Ne govori mi o hrani, ker bom bruhal. Zakaj to objavljajo? Čreva ima dobesečno razmazana po trebuhu. In ta njegov pogled...
- ALEŠ: Pokaži.
- MIKI: Poglej, kako gleda. Pa to je neverjetno.
- ALEŠ: Kot bi hotel nekaj reči.
- MIKI: Kaj češ reči, če dobiš rafal v trebuh.
- ALEŠ: Saj.
- MIKI: Nimaš kaj reči.
- ALEŠ: Totalen masaker.
- MIKI: Usta ima pa kar odprta. Kar naprej odprta.
- ALEŠ: Tako kot ti.
- MIKI: Tiho bodi, monstrum.
- MAŠA: Sem brala. Tip je ugrabil avtobus z otroki.
- MIKI: Ti Rusi so nori. Vsi od prvega do zadnjega. (*Pozvoni.*)
- MAŠA: Nemogoče, da je že tukaj.
- ALEŠ: Če je, je. Pospravita malo, jaz grem odpret.
- MIKI: A sem lahko v pižami?
- ALEŠ: Bodimo civilizirani. Obnašajmo se odgovorno. Ne bodimo popadljivi.
- MIKI: Bral sem, da obstajajo okoliščine, v katerih lahko vsak človek postane nasilen.
- MAŠA: Pojdi odpret.
- (*Aleš gre k vhodnim vratom, Miki v svojo sobo. Maša hitro pospravlja po kuhinji. Čez*

nekaj časa prideta Aleš in Vladimir. Vladimir je starejši moški; oblečen je v preprosto sivo obleko.)

ALEŠ: Tukaj sem . . . kar naprej. To je Maša, moja . . . žena.

MAŠA: Žena? Od kdaj pa to?

VLADIMIR: Dober dan. Ime mi je Vladimir.

MAŠA: Maša. Izvolite sestri, Vladimir.

VLADIMIR: Hvala.

MAŠA: Malo je še razmetano . . .

VLADIMIR: Ja.

MAŠA: Boste kavo?

(Smeh.)

VLADIMIR: *(Resno.)* Ne razumem.

ALEŠ: Nič, nič, lokalni štos. Boste res kavo?

VLADIMIR: Bom. Čeprav sem danes že eno.

ALEŠ: Daj gostu kavo, Maša . . .

MAŠA: Izvolite.

VLADIMIR: Hvala.

ALEŠ: Tako. Povabil sem vas sem, da se pogovorimo in . . .

VLADIMIR: Da se spoznamo. *(Pije.)*

ALEŠ: Ja . . . a ni dobra?

VLADIMIR: Za silo bo šlo.

MAŠA: A je premalo sladka?

VLADIMIR: Ne, kava ne sme biti sladka. Samo . . .

MAŠA: Je premalo močna?

VLADIMIR: A imate električni mlinček?

MAŠA: Ja, samo nekaj nagaja.

VLADIMIR: To se da popraviti pa bo potem bolj fino mlel. Lahko potem pogledam.

MAŠA: A bi res?

ALEŠ: Kaj sem že hotel reči . . . ja. Tukaj smo torej, da se spoznamo. Govorila sva po telefonu, zaradi oglasa.

VLADIMIR: Ja. Zaradi oglasa.

ALEŠ: Zanimате se za sobo, ki jo nameravamo oddati. Imamo zelo veliko ponudb . . .

Maša : *(Ga prekine.)* Kako pa, da potrebujete sobo? Mislim, kje ste bili pa do zdaj?

VLADIMIR: Doma. Doma sem bil.

MAŠA: Aha. Zdaj pa . . . zdaj ste pa . . . šli od doma, ne?

VLADIMIR: Ja.

MAŠA: Aha. Ampak zakaj ste pa . . .

ALEŠ: *(Jo prekine.)* Če dovoliš. Prej sem hotel reči, da ste zelo resen kandidat, če vas seveda soba še zanima.

VLADIMIR: Hvala lepa. Me zanima.

ALEŠ: Seveda pa se moramo prej nekoliko pogovoriti. Saj razumete, ne? Če naj bi živeli v istem stanovanju, moramo ugotoviti, če . . . kako naj rečem . . .

MAŠA: Ustrezamo drug drugemu.

ALEŠ: Tako, ja. Če ustrezamo drug drugemu.

VLADIMIR: Seveda. Moramo se spoznati.

ALEŠ: Ja, moramo se spoznati. *(Tišina.)*

MAŠA: Mogoče bi si pa on najprej ogledal sobo?

VLADIMIR: Zdaj sem se že usedel.

ALEŠ: Dobro. Potem bi vas pa najprej . . .

(Iz svoje sobe pride Miki.)

MAŠA: To je Miki ... Vladimir.

MIKI: Ne se dat motit ... Vladimir. Samo tale časopis bom pogledal do konca.

ALEŠ: On tudi stanuje tukaj.

VLADIMIR: A tako.

ALEŠ: Ampak on je star prijatelj, sošolec. (Tišina.) Lahko pa tudi vi nas kaj vprašate. Če hočete, mislim.

MAŠA: Ja, da bomo bolj sproščeni.

VLADIMIR: Hvala, Maša.

ALEŠ: Kar vprašajte.

VLADIMIR: A vaš sošolec?

ALEŠ: Kaj?

VLADIMIR: Rekli ste, da je sošolec.

ALEŠ: Aja. Njen Mašin.

VLADIMIR: Aha. Njen sošolec in prijatelj.

ALEŠ: Ne ... prijatelj je pa od obeh.

VLADIMIR: A tako. Čigavo pa je stanovanje?

ALEŠ: Moje. Hočem reči, ne ravno moje, najemniško je, jaz plačujem ...

VLADIMIR: Razumem. Koliko pa ste stari?

ALEŠ: Jih bom ... enaindvajset.

VLADIMIR: Kje pa imate starše?

ALEŠ: Mama živi ... drugje ... z nekom.

VLADIMIR: Kaj pa oče?

ALEŠ: Je umrl.

VLADIMIR: Žal mi je.

ALEŠ: Ja. Zdaj bi pa ...

VLADIMIR: Žal mi je.

ALEŠ: Hvala.

VLADIMIR: Od česa pa živite? A delate?

ALEŠ: Nimam nič stalnega, trenutno, vzamem, kar pade, saj zato tudi oddajam ...

MIKI: (Mimogrede, izza časopisa.) Kaj, če bi še on kaj povedal o sebi?

VLADIMIR: Prosim, izvolite.

MIKI: Ne bit užaljeni, ampak ali niste malce prestari za nas? Hočem reči ...

MAŠA: To ni nobeno vprašanje, Miki.

VLADIMIR: Ne, ne, naj kar vpraša.

MIKI: To je tako stanovanje, kjer si človek deli vse: kopalnico, kuhinjo ... važno je, da imamo podobne poglede na stvari.

VLADIMIR: Na kakšne stvari?

MIKI: No, kar se tiče higiene, pa na primer glasbenega okusa ...

VLADIMIR: Ne poslušam glasbe.

MIKI: Aha. Pa vas mogoče moti, če jo posluša kdo drug?

VLADIMIR: Ne, ne moti me. (Tišina.) A je vas mogoče strah?

MIKI: (Presenečeno.) Strah? Mene? Zakaj?

VLADIMIR: Skrivate se za tem časopisom.

MIKI: Prosim?

VLADIMIR: Poglejte me v oči. Dajte.

Miki: (Nekoliko zbegano odloži časopis.) Evo me.

VLADIMIR: Dobro. Bodimo spodobni drug z drugim.

MIKI: A to ni spodobno, če berem časopis?

VLADIMIR: Ne, če ste v družbi.

ALEŠ: Bravo, Vladimir.

VLADIMIR: Pa še kavo ste polili.

MIKI: Čisto me je zmedel . . . ste pa iskreni, kaj?

VLADIMIR: To je najbolj pomembno. Da smo poštene drug z drugim. Je tako?

ALEŠ: Tako je.

MIKI: Kaj se pa ti takoj strinjaš z njim? A nismo mi skupaj na drugi strani?

VLADIMIR: Imeti moramo zaupanje drug v drugega. Brez tega ni nič. (*Tišina.*) Brez tega se ne da pogovarjat.

MIKI: To govori iz vas izkušnja, ne. Leta, pa to.

VLADIMIR: Treba je povedat, kar misliš. Ampak treba je tudi poslušat, kaj drugi mislijo.

ALEŠ: Ja. Imate prav.

MIKI: Kaj, ko bi se tako zmenili: Maša pride v mojo sobo, vidva sta lahko pa v tej ali pa . . .

ALEŠ: Se vam zdi, da bi se vi z nami dobro ujeli.

VLADIMIR: Ja. To mislim.

MAŠA: Zakaj?

VLADIMIR: Mislim, da bi lahko pomagali drug drugemu.

Miki (*Zase.*): Nismo socialna ustanova.

MAŠA: Kako to mislite, pomagali drug drugemu?

VLADIMIR: Recimo . . . jaz kuham dobro kavo. Saj ne, da je ta slaba, ampak . . .

MAŠA: To je kriv mlinček, če pa tako grobo zmelje.

VLADIMIR: Ja. Če je treba kaj popraviti, tudi znam . . . tukaj se mi zdi, je kar nekaj za popraviti.

MAŠA: Kaj boste pa imeli vi od nas?

VLADIMIR: Rad sem v družbi. Rad se počutim doma. (*Tišina.*)

MAŠA: S čim se ukvarjate v življenju, Vladimir?

VLADIMIR: Paznik sem. Varnostnik.

(*Miki se smeje.*)

VLADIMIR: Zakaj se smejete? Se vam zdi to smešno?

MIKI: Ne, ne. Samo zdaj razumem, zakaj vas ni nikoli strah . . . sam svoj varnostnik.

(*Se zresni.*) Brez zamere, a se vi nikoli ne smejete?

ALEŠ: Daj mir, Miki.

MIKI: A dovoliš, da gospoda nekaj vprašam? Zakaj me pa potem vabiš sem? Paznik, zanimivo. Na kaj pa pazite?

VLADIMIR: Bil sem. Zdaj nisem več. Včasih sem bil . . . v nekem skladišču.

MAŠA: Aha. S čim se pa ukvarjate zdaj?

VLADIMIR: S tem. (*Vzame iz žepa stekleno kroglo in jo položi na mizo.*)

MAŠA: Kaj pa je to? (*Jo prime.*) Lepa je. Kaj pa predstavlja? Kakšen planet, mogoče?

VLADIMIR: (*Začudeno.*) To je krogla.

MAŠA: Aha . . . krogla.

MIKI: (*Zase.*) Hvala, ker si povedal. Sem mislil, da je trikotnik.

ALEŠ: Ste jo sami naredili?

VLADIMIR: Te ne, to sem našel. Tele pa sam delam. (*Položi preprost kipec na mizo.*)

MAŠA: Kaj pa je to? Spominja me na klovna.

VLADIMIR: Človek. To je človek.

MIKI: A ne vidiš, da ima glavo, Maša? Pa noge, pa roke . . .

MAŠA: In jih sami delate . . . jih prodajate?

- VLADIMIR: Ne. To pa ne. To je zame ... pa za prijatelje.
- ALEŠ: Jaz bi vas še nekaj vprašal. Zanima me, če ...
- MAŠA: Ste bili kdaj poročeni?
- VLADIMIR: Prosim?
- MAŠA: Če se vam mogoče vprašanje zdi preveč osebno?
- VLADIMIR: Ne, ne. Bil sem ja. Nekaj časa sem bil poročen.
- MAŠA: Razumem. *(Tišina.)*
- MIKI: Kaj razumeš? Jaz ne razumem.
- VLADIMIR: To je življenje.
- ALEŠ: Ja.
- MIKI: Kaj ja? O čem se vi pogovarjate?
- MAŠA: To je življenje, Miki.
- MIKI: Aha. Zdaj kapiram. »Žizenj,« bi rekel tisti Rus.
- VLADIMIR: *(Alešu.)* Tudi vi ste hoteli nekaj vprašati?
- ALEŠ: Hotel sem samo reči, da ...
- VLADIMIR: Ja?
- ALEŠ: Da se strinjam s tistim, kar ste rekli prej. O strahu ... in o zaupanju.
- VLADIMIR: Veste, zelo potrebujem sobo. Nekaj časa me ni bilo tukaj, zdaj pa sem se vrnil, da bi spet pognal korenine, kot se reče.
- MIKI: *(Zase.)* Pazite se. On to misli dobesedno.
- ALEŠ: Kaj momljaš?
- MIKI: V mislih sestavljam scenarij za soap – opero. Na jok mi gre. Santa tralala. Poglejte raje tole fotko. To je tisto, kar človeka zmrzne.
- ALEŠ: Miki. Ne obnašaj se, kot da smo vsi kreteni, ki se ne znamo pogovarjati.
- MIKI: *(Rahlo prizadeto.)* Brez skrbi, samo jaz sem kreten. *(Vladimiru, ljubezniveje.)* Ne mi zamerit. Če bi prej pogoltnil aspirin, bi me tale vaša kroglica gotovo očarala.
- VLADIMIR: Če ni več vprašanj ... bi se počasi odpravil. Imam še nekaj opravkov ...
- MIKI: Mene še nekaj zanima. Bom zelo direkten. Zanima me, kakšno barvo toaletnega papirja preferirate. Jaz recimo ...
- ALEŠ: Miki.
- MIKI: Ne, res. To je pomembno, prosim. Hudič se skriva v detajlih. Jaz ne prenesem vijoličastega. Če zjutraj na sekretu vidim nekaj vijoličastega, dobim migreno. Nekdo bi rekel, da ima vsaka rit svoj okus.
- ALEŠ: Pustite ga. Vedno nekaj duhoviči. Nič še nismo rekli o najemnini.
- VLADIMIR: Ja.
- ALEŠ: Kar se tiče najemnine ...
- VLADIMIR: Kdaj lahko izvem, ali sem dobil sobo?
- ALEŠ: Jutri ...
- MAŠA: Zjutraj.
- ALEŠ: A lahko pokličete jutri zjutraj?
- VLADIMIR: Ni problema. Potem se bomo pogovorili še o najemnini. *(Vstane.)*
- ALEŠ: Dobro, potem pa ... vas bom spremil.
- VLADIMIR: Na svidenje. Me je veselilo.
- ALEŠ: Aja, tukaj je vaša soba ... *(Odpre vrata na levi. Vladimir mimogrede pogleda po prostoru.)*
- VLADIMIR: Ustreza mi.
- ALEŠ: A ne bi stopili noter?
- VLADIMIR: Vidim, da mi ustreza. Na svidenje. *(Odideta.)*

MIKI: Evo.

MAŠA: Evo kaj?

MIKI: Tip že ima stanovanje. Aleš je fasciniran z njim.

MAŠA: Tebi se ne zdi v redu?

MIKI: Meni? Jutri začnem iskati sobo.

MAŠA: Ne sitnari. Res si se grdo obnašal.

MIKI: Je pa po svoje genialen. Ovil vaju je okrog prsta, ne da bi karkoli povedal.

MAŠA: Priznaj, Miki: v bistvu nam je on nam postavljaj boljša vprašanja, kot pa mi njemu.

MIKI: Recimo?

MAŠA: Recimo tisto tvoje o starosti je bilo zelo bedasto.

MIKI: Sem bil vsaj iskren.

MAŠA: To so predsodki. In tole na koncu, o sekret papirju . . . brez okusa.

MIKI: Veš kaj: če bom z nekom delil stanovanje, me zanimajo njegove razvade, ne pa, če je bil kdaj poročen.

MAŠA: Saj pravim, stvar okusa.

MIKI: Pa saj ni mogoče, da je tudi tebi všeč.

MAŠA: Ni mi zoprno. Malo je čudaški, ampak . . .

MIKI: Malo čudaški? Temu praviš ti malo čudaški?

MAŠA: Ampak ravno to je zanimivo! Čeprav najbrž tudi enostavno. Žena ga je vrgla na cesto in zdaj . . .

MIKI: . . . in zdaj ti pride ravno sem reševat svoj problem.

MAŠA: A ti nimaš v življenju nobenega problema, Miki?

MIKI: Pravkar sem ga dobil.

(Aleš se vrne.)

ALEŠ: Soba mu je všeč. Kaj pravita, ga vzamemo?

MIKI: Ne.

MAŠA: Ja.

ALEŠ: Jaz sem tudi za. Miki? (Tišina.)

MAŠA: Nekako drugačen je . . . mogoče malo staromodn. Lahko, da bo prav zabavno.

MIKI: Varnostnik, lepo vaju prosim. Paznik.

ALEŠ: (Hladno.) Tudi jaz sem bil, prejšnji mesec, honorarno. A si pozabil? Nisem vedel, da te moti.

MIKI: Čakaj, Aleš, to je drugo . . .

ALEŠ: Kaj misliš, da si, če si na faksu? Bog i batina?

MIKI: Dobro, dobro. Ne me sekirat. Nisem tako mislil. Kaj se takoj obesi na besedo? Ampak ljudje smo pač različni, tako je. Nismo vsi za skupaj, jebi ga.

(Tišina.) Dobro, dobro. Meni je vseeno. Če je vama všeč . . .

ALEŠ: Hecno.

MAŠA: Kaj.

ALEŠ: Kar mi je rekel na vratih. Rekel je, da me razume.

MAŠA: Razume kaj?

ALEŠ: Pojma nimam.

2.

(Dan. Miki živčno brska po kuhinjski omari.)

MIKI: A si kaj videla moje zapiske?

MAŠA: Ne. Kje si jih pustil?

MIKI: Kako kje sem jih pustil. Povsod sem jih imel.

MAŠA: Potem pa povsod poglej.

MIKI: Nikjer jih ni, če ti rečem. Tukaj, na tej polici so bili... vse sem pregledal.

MAŠA: Mogoče jih imaš v svoji sobi.

MIKI: Pa to je neverjetno. Vem, da sem jih pustil nekje tukaj.

MAŠA: Ne bit histeričen.

MIKI: Kdo je histeričen? Čez dva dni imam izpit, razumeš... (*Prime kipec.*) Kaj pa je to?

MAŠA: Pazi, da ne boš kaj razbil.

MIKI: A ima to še kakšno drugo funkcijo?

MAŠA: To so figurice. Od Vladimira.

MIKI: Tukaj so bili nekoč moji zapiski.

MAŠA: Si jih že kam založil.

MIKI: Figurice. Sredi kuhinje... in zakaj jih nastavlja tukaj?

MAŠA: Zato, da bi jih opazili, najbrž. Da bi nam bile všeč.

MIKI: A ni to malo otročje?

MAŠA: Mhm. Simpatično.

MIKI: Pa kako so zložene... kot na kakšni vojaški paradi.

MAŠA: Kaj pa ti veš o vojski, saj je nisi služil.

MIKI: Je tudi ne bom. A veš, za koga je orožje? Za odrasle infantilce z akutnimi problemi v mednožju... kje pa je avtor te globoko izpovedne umetniške instalacije?

MAŠA: Šel je po nov sifon. Ta star pušča.

MIKI: Veš kaj, jaz bom tole pospravil stran...

MAŠA: Daj mir, no. Če ti puščaš zapiske po celem stanovanju, lahko tudi on kaj pusti tukaj. Sploh so pa čisto srčkane figurice.

MIKI: Nek čuden kič.

MAŠA: Vladimir pravi, da dajejo moč.

MIKI: Ne mene, prosim, s tem vudu šitom. Varnostnik s filingom za vudu. Ubijalska kombinacija.

MAŠA: To ni noben vudu.

MIKI: Kaj pa je potem? New age? Tip bo kmalu star sto let. Pa še varnostnik...

MAŠA: Ne pretiravaj. Malo je starejši od nas.

MIKI: Ja, če ga pogledaš skozi tisto njegovo kroglo.

MAŠA: Čisto zabaven je in dobronameren. Zakaj si tako zadržt?

MIKI: Od kar je on tukaj, nič več ne najdem. Kar naprej nekaj pospravlja...

MAŠA: Kar ni nujno slabo.

MIKI: Ampak jaz hočem, da so stvari razmetane, razumeš? Zakaj me posiljuje s tem redom?

MAŠA: To mi je pa novo. Prej si pa vedno težil, kakšen nered da je.

MIKI: Še malo, pa mi bo zvečer štempljal kartico, ko bom prišel domov.

MAŠA: Res si zoprn.

MIKI: Okej. Sem zoprn. Ampak ne maram...

MAŠA: Vsako jutro, ko vstaneš, imaš zajtrk na mizi.

MIKI: Ampak jaz ga ne silim, da to dela...

MAŠA: Ješ pa vseeno, ne? Meni se zdi to lepa gesta.

MIKI: Meni se zdi pa malce tečno. Pa kaj smo mi, njegova družina?

MAŠA: Poglej na stvar s pozitivne plati. On ima veselje s tem, da nam kuha kavo, tebi pa tudi paše, ko vstaneš.

- MIKI: Ne, mi ne. Zredil se bom. Ne bom več. Dosti ga imam. Ne maram, da mi kdo teži. Tisto zadnjič je bilo že drugič.
- MAŠA: Misliš časopis.
- MIKI: Sploh si več ne upam pogledat v cajteng ...
- MAŠA: ... ob neprimernem času.
- MIKI: Da bo meni kdo težil, zakaj berem časopis pri zajtrku, to pa ne.
- MAŠA: Čeprav je imel prav. Poglej drugače.
- MIKI: Ne mislim gledati drugače. Sploh pa ne mislim zjutraj pet minut gledat v njega. Imam več od tega, če gledam v cajteng.
- MAŠA: Daj no, če imamo skupaj zajtrk, je nevljudno ...
- MIKI: Jaz nočem imeti skupaj zajtrk. Jebe se mi za »skupaj zajtrk«. Razumeš, jaz bi rad samo jedel in bral časopis.
- MAŠA: (*Hladno.*) Potem imaš pa probleme tudi z mano in z Alešem? (*Tišina.*)
- MIKI: To je drugo. Poslušaj, Maša, mogoče malo pretiravam, ampak veš, o čem govorim. (*Tišina.*) Počakaj, še en dokaz. (*Gre v kopalnico in prinese ven toaletno rolo.*) Poglej. Vijoličast papir!
- MAŠA: (*Se smeje.*) In ti govoriš o njem, da je brez smisla za humor. Ti si brez smisla za humor, Miki Mouse. Sploh sem ga pa jaz kupila, ne on.
- MIKI: Evo. Si že padla pod njegov vpliv. Najprej Aleš, zdaj še ti.
- MAŠA: Mhm.
- MIKI: Provocira me. Zoprn sem mu.
- MAŠA: Jaz mislim, da je obratno.
- MIKI: In Aleš kar naprej visi na njem.
- MAŠA: Nisem opazila.
- MIKI: Malo bolj glej.
- MAŠA: Nekaj te jezi, kaj?
- MIKI: Ne, vseeno mi je, samo ne razumem, kaj vidi na njem ...
- MAŠA: Pa ne, da si ljubosumen?
- MIKI: Veš kaj, če ti nisi ...
- MAŠA: Nimam razloga.
- MIKI: Ne razumeš, kaj. Nočeš razumeti. Ta tip nas posiljuje. Res pa je, da vama to očitno paše. Meni pa ne paše. Jaz bi ...
- MAŠA: (*Se mu usede v naročje.*) Miki. Miki Mouse. A smo prijatelji ali nismo?
- MIKI: (*Manj jezno.*) Že, samo res mi gre na živce, kako ...
- MAŠA: Lahko bi šli kam skupaj čez vikend.
- MIKI: Ti me znaš pomiriti. Ti imaš intuicijo, kaj moraš reči v kakšnem trenutku.
- MAŠA: Lahko bi šli na morje.
- MIKI: Če naredim izpit, jaz častim.
- MAŠA: Super. Mislim, da je to super.
- MIKI: Ampak je bolj malo možnosti. Da naredim, a veš. Sem tako napet, veš. Če bi me ti malo ...
- MAŠA: (*Mu sedi v naročju in ga masira za vratom.*) Pa imaš res neke čudne tenzije ...
- MIKI: (*Se pači.*) Ne nehat, ne nehat ...
- (*Vstopi Vladimir. Začudeno obstane.*)
- VLADIMIR: Kupil sem sifon. Ga bom potem zamenjal. (*Hoče oditi.*)
- MIKI: Gospod Vladimir, samo trenutek.
- VLADIMIR: Prosim?
- MIKI: Imam problem.
- VLADIMIR: Kakšen problem?

MIKI: Moji zapiski, ki so bili na tej polici, so izginili.

VLADIMIR: Tisti papirji? Ja, spomnim se. Tisti papirji so...

MIKI: Tisti papirji so moja študijska literatura, razumete. Kam ste jih dali?

VLADIMIR: (*Hladno.*) Če dovolite, da povem. Prepil vam je razmetal liste naokoli.

Pobral sem jih, zložil po vrsti in jih spraval v zgornji predal mize v vaši sobi.

(*Tišina.*) Je bilo mogoče to narobe?

MIKI: Ne... ne.

VLADIMIR: Kaj pa potem?

MIKI: Prosim samo, da mi to poveste. Da jih ne bom kot budala iskal naokoli.

VLADIMIR: Saj sem nameraval. Sem nameraval. (*Tišina.*)

MIKI: Dobro, saj je v redu.

VLADIMIR: Seveda je v redu. (*Se obrne proti sobi, spet obstane.*) Nekaj imam za vas, Maša.

MAŠA: Zame? Kaj?

VLADIMIR: Darilo. Jutri imate rojstni dan, ne? (*Ji da zavoj, ki ga je držal pod pazduho.*)

MAŠA: Saj res. Skoraj sem pozabila. Miki, a veš, da imam jutri rojstni dan?

MIKI: Kengrečelejšen.

MAŠA: Hvala lepa, Vladimir, zelo prijazno... (*Odvija zavoj.*) Kaj pa bo to... zelo je težko...

MIKI: Kladivo.

MAŠA: Kladivo.

VLADIMIR: Sem opazil, da ni doma nobenega...

MIKI: Za rojstni dan si dobila kladivo.

MAŠA: Hvala... hvala, Vladimir. Zdaj imamo pa... kladivo.

VLADIMIR: Grem zamenjat sifon... (*Mikiju.*) Dvainpetdeseta in triinosemdeseta stran manjkata.

MIKI: Prosim?

VLADIMIR: Dvainpetdeseta in triinosemdeseta stran. Manjkata. To povem, da ne boste potem mene krivili. (*Gre ven.*)

MAŠA: (*Se smeje.*) No vidiš.

MIKI: (*Se smeje.*) Vidim. Kladivo. Tukaj si lahko zvrtaš luknjo pa ga nosiš okrog vratu.

MAŠA: Čisto koristna stvar. Sploh je pa važno, da dobro misli. Uči se, Miki Mouse.

MIKI: Saj bi se, če bi imel zapiske.

MAŠA: Lahko pa kar njega pošlješ na izpit. Kaj je že rekel? Dvainpetdeseta in...

MIKI: Saj mogoče res ni tako neumen, kot zgloda.

MAŠA: Lahko bi se mu opravičil, ne pa da se kar naprej zaganjaš vanj.

MIKI: Ne morem pomagati, če mi je zoprno.

(*Pride Aleš.*)

ALEŠ: Bok. Kje je Vladimir?

MAŠA: V sobi. Poglej, kaj mi je dal. A veš, da sem čisto pozabila, da imam...

ALEŠ: Lepo... lepo od njega. Se grem malo ofrišat. Je vroče za popizdit. (*Gre v kopalnico in živčno zapre vrata za seboj.*)

MIKI: Pa to ni res. Pride domov in njegove prve besede so »kje je Vladimir«. Nič »kako ste kaj« in te stvari...

MAŠA: Nekaj je narobe. Poznam ga.

MIKI: Seveda je narobe. To že ves čas govorim.

MAŠA: Ne, ne. Živčen je.

MIKI: Vsi smo živčni. Vzrok je pa on. (*Pokaže na Vladimirova vrata.*)

MAŠA: Zakaj pa šepetaš?

MIKI: Ah, jebi se. Grem na faks. In povej svojemu tipu, da sem še živ. Zadnje čase imam občutek, da gleda skozi mene. Prideš ob petih, OK?

MAŠA: Mhm.

(Miki odide. Maša vzame revijo z mize in jo začne listati. Čez nekaj časa se vrne Aleš. Sede zraven nje.)

MAŠA: Kaj je narobe?

ALEŠ: Kaj bi bilo narobe?

MAŠA: Daj no. Povej kaj je.

ALEŠ: Saj veš, kaj je narobe. Ravno tako dobro veš, kot jaz. *(Tišina.)* Denar potrebujem. Nujno.

MAŠA: Kaj je spet...?

ALEŠ: Tisti tip, ja. Zjutraj me je čakal... čisto je popenil. Hoče denar do jutri zvečer.

MAŠA: Do jutri zvečer?

ALEŠ: Ja. Drugače bo...

MAŠA: Drugače bo kaj?

ALEŠ: Drugače bo poslal tisto svojo omaro nadme.

MAŠA: Grozi ti? Na tak način ti grozi?

ALEŠ: Ja. *(Tišina.)* Na tak način.

MAŠA: Pa kaj si si šel sposojat denar od takega človeka?

ALEŠ: Zaradi dolgov, ljubica. Dolgov, ki jih s tvojo mizerno štipendijo ni mogoče poravnati. Ti študiraš, jaz moram pa poskrbeti, da preživimo. In to stanovanje...

MAŠA: Hočeš reči, da sem jaz kriva?

ALEŠ: Ne, ne. Jaz sem si sposodil denar. To je moja stvar.

MAŠA: Ampak zakaj prav od njega?

ALEŠ: Bil je čisto prijazen, sam se je ponudil...

MAŠA: In zdaj te odira z obrestmi. Kmalu boš plačal še enkrat več, kot si si sposodil.

ALEŠ: Mafija, pizda. Sama mafija.

MAŠA: A ne bi poklical svoje ma...

ALEŠ: Pa da mi tisti njen penzionist kvačka budalaštine o mojem življenju? Ni govora.

MAŠA: Kaj pa Miki?

ALEŠ: Se hecaš? Že za dva meseca nama dolguje najemnino. On nima nič.

MAŠA: Kaj pa bova potem?

ALEŠ: Ne vem.

(Pride Vladimir. Briše si roke v veliko krpo.)

VLADIMIR: Zdaj požira. Sifon.

ALEŠ: Mhm.

VLADIMIR: Ni bil že najmanj pet let spucan.

ALEŠ: Kdo ima čas še za te reči.

VLADIMIR: Si ga je treba kar vzeti. Jaz sem pa zdaj tudi malo žejen.

ALEŠ: Ja. Seveda. A boste eno pivo?

VLADIMIR: Bova eno skupaj.

ALEŠ: Ne vem. Meni zdaj ne paše...

VLADIMIR: Imaš problem, ne.

ALEŠ: Kaj?

VLADIMIR: Malo sem slišal, kaj sta govorila...

ALEŠ: A da ste slišali.

VLADIMIR: Čisto slučajno.

ALEŠ: Ja ste pač slišali, kaj bomo zdaj?

VLADIMIR: Hotel sem samo vprašati, če lahko kako pomagam.

ALEŠ: (*Presenečeno.*) Vi bi ... vi bi posodili ... ne, ne. Tega ne morem. Je preveč.

MAŠA: Čakaj ... mogoče bi se pa res lahko pogovorili. Nujno potrebujeva denar.

VLADIMIR: Koliko?

ALEŠ: Tri tisoč ... mark.

VLADIMIR: Toliko imam. Prihrankov.

ALEŠ: Imate toliko?

VLADIMIR: Ja.

MIKI: In vi bi ... ?

VLADIMIR: Posodil? Saj pravim.

ALEŠ: To je res ... velikodušno. Saj niti ne vem, kdaj bom lahko vrnil.

VLADIMIR: Boste že. Do kdaj pa potrebujete denar?

ALEŠ: Do jutri zvečer.

VLADIMIR: V treh dneh lahko prinesem denar.

ALEŠ: Res, hvala. To me bo rešilo. Samo tip bo jutri zvečer prišel sem ...

VLADIMIR: Se bom jaz pogovoril z njim.

ALEŠ: Se boste vi ... pogovorili z njim.

VLADIMIR: Ja.

ALEŠ: Ne, to pa ne.

VLADIMIR: Zakaj ne?

MAŠA: Ja, zakaj ne? Ti se zmeraj takoj skregaš.

ALEŠ: Ampak tip je taka ... taka ...

VLADIMIR: Saj bo dobil denar. Dokler sem jaz tukaj, naj vas nič ne skrbi.

ALEŠ: Saj me res ne ... Kar tikaj me, Vladimir.

VLADIMIR: A da bi te.

ALEŠ: Ja. Tako je bolj osebno.

VLADIMIR: In vas, Maša?

MAŠA: Seveda. Res, hvala ... ker pomagate.

VLADIMIR: Skupaj stanujemo. In se tikamo. To je dobro. Tako je prav. Čez tri dni vama prinesem denar.

ALEŠ: Uf. To je pa žur. To je bilo tako nepričakovano ... Pred nekaj meseci sem si sposodil denar od nekega lopova ... Bil je ves sladek, zdaj mi pa visi za vratom ...

VLADIMIR: Drugič se raje pogovori z menoj, preden se lotiš česa takega.

ALEŠ: Že, samo takrat ni bilo nobenega, ki bi ...

VLADIMIR: Ampak zdaj je drugače, ne? Zdaj imamo drug drugega.

ALEŠ: Saj. (*Tišina.*) To je bila res lepa gesta, Vladimir.

VLADIMIR: Malenkost. (*Ljubeznivo.*) Maša, te lahko nekaj prosim?

MAŠA: Ja ... seveda.

VLADIMIR: Zmanjkalo mi je tablet za želodec. Tukaj imam recept ... če greš slučajno danes kaj ven ...

MAŠA: Seveda, popoldne imava z Mikijem predavanje ...

VLADIMIR: A popoldne.

MAŠA: Ob petih.

ALEŠ: A je to prepozno?

VLADIMIR: Pravzaprav bi moral zdajle vzeti tabletko.

MAŠA: Lahko skočim tudi zdaj ... v lekarno.

ALEŠ: Ja, lahko skočiš tudi zdaj.

MAŠA: (*Alešu.*) Čeprav imam še neke druge opravke.

VLADIMIR: A bi res.

MAŠA: Ni problema. Dajte mi recept.

VLADIMIR: Tukaj je recept, Maša. (*Ji da papir.*) In še nekaj. Se vama ne zdi, da je v kopalnici premočna žarnica? Šestdeset vatna bi bila dovolj.

ALEŠ: Meni je vseeno. Sploh nisem pomislil na to.

MAŠA: Jaz se pa rada zjutraj dobro vidim . . .

VLADIMIR: Seveda. Seveda.

ALEŠ: Ampak vseeno kupi eno šestdeset vatno.

MAŠA: V redu. Šestdeset vatno. (*Tišina.*) No, potem pa kar grem. Čao.

VLADIMIR: Ne pozabit na tablete. Taka svetlo plava škatlica bo. Z belim robom.

MAŠA: Brez skrbi. (*Odide.*)

ALEŠ: Vladimir, povejte . . . povej mi nekaj . . . imaš kaj otrok?

VLADIMIR: Ne. Ampak sem si vedno želel sina.

ALEŠ: A tako. (*Tišina.*) Zdaj bom pa jaz tudi eno pivo. Da proslaviva.

VLADIMIR: Le daj. Le daj.

ALEŠ: Ga bom. Z užitkom. Še pred desetimi minutami nisem vedel, kako se bom izvlekel . . .

VLADIMIR: Če je človek spodoben, ga izkoriščajo. To se ne sme dopustiti.

ALEŠ: Ja. Vem. Neumen sem bil.

VLADIMIR: Človek mora najti koga, da mu zaupa.

ALEŠ: Ja. (*Tišina.*)

VLADIMIR: Ta tvoj prijatelj je tak, da mu lahko zaupaš?

ALEŠ: Miki? Seveda.

VLADIMIR: Ja, seveda. Zelo prijeten fant.

ALEŠ: Je, ne? Vesel sem, da niste . . . da nisi jezen nanj.

VLADIMIR: A plačuje redno?

ALEŠ: Kaj?

VLADIMIR: Najemnino, mislim. Kar tako vprašam, ker vidim, da imaš težave z denarjem.

ALEŠ: No ja. Kakor kdaj. Kakor ima denar . . . zdaj mi je kar nekaj dolžan.

VLADIMIR: Koliko?

ALEŠ: Za dva meseca.

VLADIMIR: Če nima, nima.

ALEŠ: Saj.

VLADIMIR: Ga je pa treba včasih spomnit. Da se ne navadi.

ALEŠ: Ja. Ampak saj veš, on je . . .

VLADIMIR: Razumem. On je tvoj prijatelj.

ALEŠ: Ja.

VLADIMIR: Dober prijatelj?

ALEŠ: Skupaj smo rasli.

VLADIMIR: Seveda. To je potem drugače. In tudi s tvojo ženo sta prijatelja, a ne?

ALEŠ: Maša ni moja žena.

VLADIMIR: Rekel si . . .

ALEŠ: Tisto je bil štos. Nisva še poročena.

VLADIMIR: A tako je to. Zato je tudi tako malo doma.

ALEŠ: Ona ima svoje delo, jaz svoje . . .

VLADIMIR: Ko bo tvoja žena, bo drugače, ne?

ALEŠ: Ne vem, najbrž.

VLADIMIR: Žena mora biti doma.

ALEŠ: Zakaj?

VLADIMIR: Takrat bo več s tabo in manj z njim. Tako je tudi prav.

ALEŠ: Manj s kom? Misliš z Mikijem?

VLADIMIR: Ja.

ALEŠ: Se ti zdi, da sta veliko skupaj.

VLADIMIR: Ja. Jaz to zdaj razumem. Ona in tvoj prijatelj skupaj ...

ALEŠ: Študirata.

VLADIMIR: Študirata.

ALEŠ: Ja. Na istem faksu. Jebenti, ta pir je nekam topel ...

VLADIMIR: In sta zato veliko skupaj. (*Tišina.*) Je tako?

ALEŠ: Najbrž.

VLADIMIR: Tebi ni šlo?

ALEŠ: Kaj?

VLADIMIR: Študirat.

ALEŠ: Nisem probal. Ne vem ... če sem jaz za to. Takrat sva tudi potrebovala denar ...

VLADIMIR: Seveda. Ti moraš skrbeti za družino.

ALEŠ: Miki ni nobena moja družina.

VLADIMIR: Če mu pa plačuješ stanovanje.

ALEŠ: Tega nisem rekel, samo dolžan mi je ... pač. Ti misliš, da se veliko družita?

VLADIMIR: Ona dva se učita, medtem ko ti delaš, ne?

ALEŠ: Saj ... saj.

VLADIMIR: Skupaj, ne?

ALEŠ: Ja.

VLADIMIR: In je zato tudi razumljivo, da se toliko družita, a ne?

ALEŠ: Ja. (*Tišina.*) Čeprav ...

VLADIMIR: Kaj?

ALEŠ: Mogoče res že malo pretiravata. Kamor koli grem z Mašo, gre tudi on zraven.

VLADIMIR: A tako.

ALEŠ: Brezveze se sili.

VLADIMIR: A da se. To ti že veš. (*Tišina.*)

ALEŠ: Ju vidiš skupaj, ne.

VLADIMIR: Ja.

ALEŠ: Kako skupaj?

VLADIMIR: Kakor kdaj. Enkrat tako, drugič pa drugače.

ALEŠ: Kako drugače?

VLADIMIR: Ja tako, ne.

ALEŠ: Kako tako?

VLADIMIR: Samo ne bit potem jezen.

ALEŠ: Kaj bom jezen.

VLADIMIR: Ja na kolenih, ne, če me to vprašaš.

ALEŠ: Mu sedi v naročju?

VLADIMIR: Ja.

ALEŠ: Ona mu sedi v naročju.

VLADIMIR: Ja.

ALEŠ: Čakaj, kako to misliš, sedi v naročju.

VLADIMIR: A pokažem?

ALEŠ: Ma ne, saj me ne zanima ...

VLADIMIR: Prišel sem domov in sem ju zmotil ...

ALEŠ: Kako zmotil? Misliš zalotil?

VLADIMIR: Ne, zmotil.

ALEŠ: Zmotil, zalotil, v čem je razlika?

VLADIMIR: Prosim?

ALEŠ: Hočem reči, sta bila presenečena?

VLADIMIR: On je bil zelo jezen.

ALEŠ: Da, ja.

VLADIMIR: Čakaj, ti pokažem, kako sta ...

ALEŠ: Ma ne, ni treba ...

VLADIMIR: (*Si ga posadi na kolena.*) Takole sta se guncala. Ona ga je tako držala, on jo je pa, čakaj malo ... tako, da, tako prijel ...

ALEŠ: (*Vstane.*) Ma kurac.

VLADIMIR: Kaj je. Je kaj narobe?

ALEŠ: Ma jebi narobe.

VLADIMIR: Zdaj si pa jezen. Zakaj si me pa vprašal?

ALEŠ: Nisem jezen. Samo to življenje je ... en kurac.

VLADIMIR: Jaz te razumem, Aleš. Jaz vem, kako je, če je človek jezen. Meni lahko zaupaš.

ALEŠ: Ne, ti ne veš nič.

VLADIMIR: Počakaj malo. (*Vzame figurico s police.*) Poglej to.

ALEŠ: (*Raztreseno.*) Kaj?

VLADIMIR: To sem naredil zate.

ALEŠ: Zame ...

VLADIMIR: Ja. Vzemi, no.

ALEŠ: Hvala ...

VLADIMIR: In tisti tip naj te nič ne skrbi. Jaz se bom pogovoril z njim.

ALEŠ: Se boš.

VLADIMIR: Bom. Zaupaj mi. V tej hiši bo vladal ... mir.

(*Luč ugasne.*)

3.

(*Dan. Maša, Aleš.*)

ALEŠ: To je neverjetno. Ne morem pozabit.

MAŠA: Česa?

ALEŠ: Kako je obvladal kretena. Vladimir. Celo noč nisem mogel spati.

MAŠA: Aja, tisto.

ALEŠ: Praviš tisto? Genialno, ne pa tisto. Kot v filmu. Tip pride noter. Totalna omara. Takoj zateži. »Daj denar.« »Čez tri dni,« rečem. »Ne čez tri dni,« sikne vame. »Takoj.« Me prime takole. »Drugače ti bom jebal mater,« grgrta vame in me rukne v stol. »Na tem stolu ti bom jebal mater.« Takrat pride Vladimir. »Pusti ga na miru,« reče. »Pojdi v posteljo, dedek«, mu reče tip in ga krcne ... takole ga je krcnil ... s prstom v čelo. Takrat ga pa Vladimir prime. Sploh ne vem, kaj mu je naredil, ampak tip je bil en dva tri na kolenih. Z glavo na tleh in z roko v luftu. »Čez tri dni dobiš denar,« reče Vladimir, hladno ko špricer. »Ampak do takrat ne hodi blizu.« Tip je od samega spoštovanja dobil čisto človeški obraz.

MAŠA: Meni se je zdelo vse skupaj grozno.

ALEŠ: Grozno? Vladimir je genialac.

MAŠA: Vse skupaj, mislim.

ALEŠ: Stari mi je rešil glavo.

MAŠA: Nisem mislila, da je tudi on tak... pri teh letih...

ALEŠ: On je v najboljših letih.

MAŠA: Pač nisem pričakovala...

ALEŠ: Kaj pa si pričakovala? Da me bo tip razsul? Oprosti, ker ti je Vladimir pokvaril film.

MAŠA: Nehaj no. Samo te scene, to ni zame. Ne vem, zakaj ti tako uživaš v tem.

ALEŠ: Kdo uživa? Ampak Vladimir obvlada, to je dejstvo.

(Pride Miki.)

MIKI: Zdravo folk.

MAŠA: Si naredil?

MIKI: Kaj misliš?

MAŠA: Naredil si. Naredil si!

MIKI: Daj lubčka. *(Z Mašo se poljubita.)*

ALEŠ: A ti ga jaz tudi dam?

MIKI: Strogo vzeto: ves štos izpitov je v psihologiji.

MAŠA: Nakladaš. Štos je v znanju.

MIKI: Ne. Vedno imaš kakšno luknjo. To je jasno. Torej? Štos je v komunikaciji, razumeš?

ALEŠ: Ne razumem.

MIKI: Vem, da ne. Saj ne govorim tebi. Njej govorim.

MAŠA: Kako misliš, komunikaciji?

MIKI: Recimo: jaz vem, da nekaj ne vem. To je konstanta. To je prava predpostavka vsakega izpita. Ne to, kar vem, ampak to, česar ne vem. In tukaj se začne psihologija.

MAŠA: A da ja.

MIKI: Jasno. Dobiš prvo, drugo vprašanje. Obvladaš. Ni problema. Dolgčas, pravzaprav. Potem pride mina. Nujno pride. In stvar se začne zares. Se začne izpit.

MAŠA: Mhm.

MIKI: Zdaj sta dve možnosti: ali zmrzneš, se potiš, propadeš, ali pa...

MAŠA: Šarmiraš?

MIKI: Ne banalizirat. Luknjo v znanju je treba predstaviti kot nekaj... pozitivnega.

MAŠA: Pozitivnega?

MIKI: Ja.

MAŠA: In kako to narediš?

MIKI: Osnovni pogoj je, da prfoks ni neumen. Če je neumen, te bo ruknil, to je jasno. Če pa ni... bo trznil. Samo dokazati mu moraš, da je v tvoji luknji neka logika, ki je pravzaprav njegova. V bistvu mu moraš dokazati, da zna učiti, čeprav ti sam ničesar ne znaš.

MAŠA: Nakladaš.

MIKI: Izpit sem naredil, ne?

MAŠA: Kam gremo čez vikend?

MIKI: Zmenita se z Alešem.

MAŠA: Vidva se zmenita. Grem obesiti perilo.

ALEŠ: Ne, ne nočem motiti. Bom šel jaz obesiti perilo.

MIKI: Motiti? Koga?

ALEŠ: Vaju, koga?

MAŠA: *(Odhaja.)* Daj mir. Miki je obljubil, da bo častil, če ne pade. Zdaj se pa zmenita, kam gremo.

ALEŠ: Bravo, doktor.

MAŠA: (*Zašepeta Mikiju na uho.*) Jaz sem za morje. (*Odide.*)

ALEŠ: Imata neke skrivnosti.

MIKI: Mhm.

ALEŠ: A to, da boš častil.

MIKI: Mhm. Z Mašo sva se menila...

ALEŠ: Kaj se imata vidva za menit?

MIKI: ... o tem, kam bi šli čez vikend.

ALEŠ: Mi trije.

MIKI: Ja, seveda, mi trije.

ALEŠ: Skupaj.

MIKI: Mhm. Ona bi rada...

ALEŠ: Potem imaš denar.

MIKI: Nekaj je kapnilo. Skratka, lahko bi...

ALEŠ: Če imaš denar, bi bilo pa dobro, da bi plačal najemnino, preden vse zapraviš.

(*Tišina.*)

MIKI: Plačal najemnino.

ALEŠ: Mhm. Dolžan si za zadnja dva meseca.

MIKI: To je bilo pa rečeno zelo...

ALEŠ: Uradno?

MIKI: Grobo. Do zdaj sem vedno plačal, ne? A mogoče nisem?

ALEŠ: Mi je žal. Ampak od zdaj boš plačeval redno. Potrebujem denar.

MIKI: (*Prizadeto.*) Seveda. Sorry. Nisem vedel.

ALEŠ: In čez vikend imava z Mašo druge načrte. (*Tišina.*)

MIKI: Veš kaj, mogoče sem kreten, ampak nič ne razumem.

ALEŠ: Kaj je tukaj za razumet?

MIKI: Poslušaj se malo. Pa kaj se spravljaš name, kot da sem...

ALEŠ: Jaz se spravljam nate? Če hočem biti s svojo punco sam čez vikend?

MIKI: Ne to. Ampak kako to... poveš.

ALEŠ: Če pa sam ne razumeš.

MIKI: Ne razumem česa?

ALEŠ: Da imam poln kurac tega, da smo vedno vsi trije skupaj. (*Tišina.*)

MIKI: Sorry. Z Mašo sva se pogovarjala...

ALEŠ: Kaj se imaš ti toliko za pogovarjat z njo? Da jo lahko potem mimogrede še malo otipavaš?

MIKI: Čakaj.

ALEŠ: Jaz nisem idiot.

MIKI: Čakaj. Čakaj. Kaj si rekel?

ALEŠ: Da nisem idiot.

MIKI: Ne, tisto prej. Koga da otipavam?

ALEŠ: Daj, človek, daj. Ne se mi zdaj sprenevedat.

MIKI: Ti govoriš, da jaz otipavam tvojo žensko?

ALEŠ: Mogoče jo pa samo malo valjaš po kolenih.

MIKI: Kaj je to, valjaš po kolenih?

ALEŠ: To, kar sem rekel.

MIKI: Ja, pizda, saj se včasih sama usede name, ne razumem, kaj je zdaj to takega?

Sploh pa ne razumem, kako...

ALEŠ: Torej priznaš?

MIKI: Priznam kaj?

ALEŠ: Da jo valjaš po kolenih.

- MIKI: »Vajlam po kolenih.« Kakšen izraz je to? Tudi spali smo že skupaj, zadeti ko mambe, pa te to ni motilo.
- ALEŠ: Ampak zdaj me je začelo pa motit. Mogoče bi si končno našel svojo žensko? Če ne moreš, daj pa v oglas. Se bo že kakšna našla zate.
- MIKI: Ti si danes zloben, človek.
- ALEŠ: Iskren, če hočeš.
- MIKI: To besedo pa zadnje čase pogosto uporabljaš. Pa ti res misliš... ne, ti resno misliš, da midva z Mašo...
- ALEŠ: Ne, ne mislim, da vidva. Ne vidva. Poznam Mašo. Mislim, da ti.
- MIKI: Kaj jaz?
- ALEŠ: Izkoriščaš njeno... prostodušnost.
- MIKI: Ne razumem.
- ALEŠ: To, da skupaj stanujemo. Daj no, a je mogoče ne gledaš, ko se gre zjutraj tuširat in pride ven samo z brisačko okrog ritke? A mogoče gledaš stran?
- MIKI: Ne, ne gledam stran.
- ALEŠ: In te ne rajca? Bodi vsaj malo pošten: te rajca ali ne?
- MIKI: Me.
- ALEŠ: Eto. Vsaj to priznaš. In zakaj moram jaz to prenašat?
- MIKI: Ampak to ne pomeni, da...
- ALEŠ: Jaz že vem, kaj to pomeni. Pa vsi ti cmoki na lička. Kot da ima vsak dan desetkrat rojstni dan.
- MIKI: Ampak od kje ti to... kdo ti je to naložil vsa ta sranja... (*Pogleda proti vratom Vladimirove sobe.*) Pa ne, da ti je tale...
- ALEŠ: Pusti njega pri miru.
- MIKI: ... ta stara pizda naložila nekaj... (*Gre proti vratom Vladimirove sobe, potem se ustavi.*)
- ALEŠ: Ga cvikaš, kaj? Zdaj ga pa kar na lepem cvikaš?
- MIKI: Ta človek je... ta človek je...
- ALEŠ: Ta človek je zelo drugačen od tebe, Miki Mouse. Medtem ko ti parazitiraš na meni, mi on s svojim denarjem rešuje glavo. Rešuje glavo, razumeš? Dobe-sedno. Pa ne samo z denarjem. In medtem ko ti ves čas pljuvaš po njem, on čez tebe ni rekel ene same besedice. Ti si proti njemu res ena navadna miš.
- MIKI: Dobro. Dobro. Mogoče sem res kreten. Ker tako pozno štekam. Pa tudi zato, ker ti že lep čas ne povem, kaj si mislim o tebi. Ker se mi smiliš.
- ALEŠ: Te je prizadelo, kaj.
- MIKI: Me je, ja, ti butasti, ljubosumni, zafrustrirani bedak. Ne veš, kaj bi s sabo v življenju in potem se spravljaš na druge. Ne znaš prespat tega, da si tako kmalu ostal brez fotra in bi rad v prvem debilu, ki pride mimo, našel drugega. Ampak jaz nisem tvoj problem, ti sam si svoj problem. In noben ti ni ničesar dolžan.
- ALEŠ: Ti si mi dolžan. Najemnino za dva meseca.
- MIKI: (*Vzame denarnico iz žepa in vrže denar na mizo.*) Tukaj imaš. In jebi se.
- ALEŠ: Ti si tako pameten, kaj? Vse obvladaš. Vse ti je jasno. Blefiraš. Parodiraš. V bistvu si pa navaden voajer. Midva z Mašo živiva, ti si ga pa zraven drkaš. (*Tišina.*)
- MIKI: (*Mirno.*) Dobro. Kar si rekel, si rekel. Jaz ne bom rekel nič več. Če sem še kaj dolžan, povej. Drugače bom pa jutri prišel po svoje stvari.
- ALEŠ: Nič nisi dolžan.
- MIKI: V redu. Pozdravi Mašo.
- ALEŠ: Mhm.
- MIKI: In če te jutri okrog štirih ne bo doma, bom zelo hvaležen.

ALEŠ: Ne bo me.

MIKI: V redu. *(Odide. Čez nekaj trenutkov pride Maša.)*

MAŠA: Kam je pa šel?

ALEŠ: Ne vem. Me ne zanima.

MAŠA: Kaj sta pa imela?

ALEŠ: Nič. Odselil se je.

MAŠA: Kaj?

ALEŠ: Odselil se bo. Kaj je to takega.

MAŠA: Nič ni to takega, seveda. Živimo skupaj nekaj let, pravkar se pogovarjamo, kam bomo šli skupaj čez vikend, jaz grem obesit perilo in ko se vrnem, zvem, da se je on odselil. Seveda, kaj je to takega?

ALEŠ: Skregala sva se.

MAŠA: In to tako, da se bo kar odselil? Na vrat na nos?

ALEŠ: V bistvu ne bi govoril o tem. Povedal sem mu, kar mu je šlo. Vidim, da si zelo zaskrbljena zaradi njega.

MAŠA: A sem mogoče to rekla? A sem mogoče rekla, da sem zaskrbljena zaradi njega? Mogoče sem pa zaradi tebe, ker se tako čudno obnašaš.

ALEŠ: Jaz se čudno obnašam.

MAŠA: Ja.

ALEŠ: Njega vprašaj, kar hočeš. Mislim pa, da je tako dobro za vse.

MAŠA: Kaj je dobro za vse?

ALEŠ: Da se malo ločimo. *(Tišina.)*

MAŠA: A je šlo mogoče zame?

ALEŠ: Kaj bi šlo zate.

MAŠA: Ne, resno. Povej, če sta se kregala zaradi mene.

ALEŠ: Zakaj bi se kregala zaradi tebe?

MAŠA: Ja, zakaj res.

ALEŠ: A bi se morala kregati zaradi tebe?

MAŠA: Dovolj sta neumna. Oba.

ALEŠ: Zaradi denarja sva se kregala.

MAŠA: Zaradi denarja?

ALEŠ: Ja.

MAŠA: Ampak to je brezveze.

ALEŠ: Nič ni brezveze.

MAŠA: Kaj si mu rekel?

ALEŠ: Omenil sem mu, naj plača najemnino.

MAŠA: Naj plača najemnino.

ALEŠ: Ja.

MAŠA: Saj jo plačuje.

ALEŠ: Je ne. Saj v tem je štos.

MAŠA: Seveda jo. Kaj ti je?

ALEŠ: Ne redno.

MAŠA: Ampak če je včasih brez denarja . . .

ALEŠ: Jaz sem tudi brez. Sposojam si od tega človeka, ki ga sam nima, da me je sram vzeti.

MAŠA: Ne razumem. Ničesar ne razumem. *(Prime denar, ki leži na mizi.)* Ne razumem, kaj se dogaja.

(Maša gre v svojo sobo. Aleš še nekaj časa sedi; potem vstane in gre k vratom Vladimirove sobe. Previdno potrka. Ko se nihče ne oglasi, počasi odpre vrata. Pogleda noter in potihlo spet zapre vrata. Vzame plašč in po prstih odide.)

Iz svoje sobe pride Vladimir. Gre k mizi, pospravi ostanke piva. S krpo pobriše mizo. Sede za mizo in mirno obsedi. Pride Maša.)

VLADIMIR: Kolo, Maša.

MAŠA: Kaj?

VLADIMIR: Ne zaklepaš kolesa.

MAŠA: Seveda ga zaklepam.

VLADIMIR: To je premalo. Ga moraš priklenit na ograjo.

MAŠA: Zakaj pa to?

VLADIMIR: Ti ga bojo ukradli.

MAŠA: Do zdaj mi ga še niso.

VLADIMIR: Pa ti ga bojo.

MAŠA: Ne pretiravat.

VLADIMIR: Ali pa ga vsaj prinesi gor, v vežo.

MAŠA: Ti predlagaš, naj kar naprej vlačim bicikel gor in dol.

VLADIMIR: Lahko rečeš meni, pa ti ga bom jaz nesel gor.

MAŠA: Veš kaj, Vladimir. Ves čas ga imam dol, pa je vedno vse v redu.

VLADIMIR: Ne bit trmasta, Maša.

MAŠA: Kdo je trmast? Ampak ne vem, zakaj bi kar naprej...

VLADIMIR: Jaz vem, kako gre to. Ne bit trmasta. In me poslušaj.

MAŠA: Veš kaj. Jaz ne bom kar naprej nekaj cvikala. Kolo imam zato, da se vozim z njim na faks, na pa da ga cel dan vlačim gor in dol in zaklepam in ne vem kaj.

VLADIMIR: Ukradli ti ga bojo...

MAŠA: To si že rekel.

VLADIMIR: ... ker ne znaš pazit.

MAŠA: Ampak saj je moj, v redu? Če ga bojo ukradli, ga bojo meni. Kaj se imaš ti toliko za sekirat?

VLADIMIR: Prav, ampak jaz sem te opozoril. (*Tišina.*) Zakaj se kregaš? Saj hočem samo pomagat.

MAŠA: Vem. Oprosti. Nek čuden dan.

VLADIMIR: Soparen. Nekaj pritiska dol.

MAŠA: Ne, nisem mislila tega...

VLADIMIR: Pritiska, pritiska. Kar meni verjemi.

MAŠA: Saj nisem rekla, da ne.

VLADIMIR: Kaj pa?

MAŠA: Nekaj bi te vprašala, Vladimir.

VLADIMIR: Ja?

MAŠA: A si ti mogoče ... ko si zadnjič ... ko si prišel ... brezveze.

VLADIMIR: Kaj rečeš?

MAŠA: Brezveze. Ne znam ... ne znam formulirati vprašanja. Je preveč bedasto. (*Luč ugasne.*)

4.

(Maša pride iz kopalnice. Aleš jo čaka.)

ALEŠ: Zakaj si jezna name?

MAŠA: Prosim?

ALEŠ: Zakaj si jezna name.

MAŠA: Nisem jezna nate.

ALEŠ: Nekaj se držiš, če vidim.

MAŠA: Iščem fen.

ALEŠ: Fen je v kopalnici.

MAŠA: Jaz sem ga videla nekje tukaj . . .

ALEŠ: Fen spada v kopalnico, ne pa sem.

MAŠA: Kje pa to piše? Kaj pa, če bi ga jaz raje imela v kuhinji?

ALEŠ: Na polici pod brisačami je. Čakaj, ti ga prinesem. (*Gre v kopalnico. Maša sede na stol. Aleš pride s fenom.*)

ALEŠ: Ti lahko jaz posušim lase?

MAŠA: Ne, hvala, bom sama.

ALEŠ: Vidiš, da si jezna.

MAŠA: Ma nisem . . .

ALEŠ: Potem pusti, da ti posušim lase. (*Odloži fen na mizo, ji gre z roko v lase; vzame brisačo, ki jo je imela okrog vratu, in ji začne otirati lase.*)

ALEŠ: Lepe lase imaš.

MAŠA: Cepijo se. (*Tišina.*)

ALEŠ: A si še zmeraj . . . a te še vedno to . . . z Mikijem . . .

MAŠA: Ukradli so mi kolo.

ALEŠ: Kaj?!

MAŠA: Ukradli so mi kolo.

ALEŠ: Pizda.

MAŠA: Au!

ALEŠ: Mafija, sama mafija.

MAŠA: Au, ne me cukat!

ALEŠ: A veš, koliko stane tako kolo.

MAŠA: Vem.

ALEŠ: Kdaj so ga ukradli?

MAŠA: Ne vem. Včeraj zjutraj ga ni bilo več spodaj.

ALEŠ: Če bi jaz dobil tega tipa . . . ne me vprašat, kaj bi naredil z njim.

MAŠA: Veš, ne razumem . . .

ALEŠ: Ti bom jaz razložil. To je cela organizacija, razumeš. Tvoj bicikel je zdaj že bogve kje, lepo na novo prefarban.

MAŠA: Ne mislim to . . .

ALEŠ: Zdaj nimam denarja, da bi kupil novega.

MAŠA: Vem.

ALEŠ: Lahko pa še jaz kakšnega spizdim.

MAŠA: Nehaj, no. A boš tak, kot so drugi?

ALEŠ: A si lahko drugačen?

MAŠA: Po moje že.

ALEŠ: Če me pa razpizdi. A jaz bom delal, drugi bojo pa kradli, ali kaj? (*Tišina.*)

MAŠA: Kaj bova s prazno sobo?

ALEŠ: M?

MAŠA: Sprašujem te, kaj bova s prazno sobo. A jo bova oddala?

ALEŠ: Saj ni več prazna.

MAŠA: Kdo pa je v njej?

ALEŠ: Vladimir.

MAŠA: Vladimir.

ALEŠ: Ja. Najel je tudi drugo sobo. A ti nisem rekel?

MAŠA: Ne, nisi.

ALEŠ: Sorry. Pozabil sem.

MAŠA: Ampak kaj mu bosta dve sobi?

ALEŠ: Pravi, da se bo malo razkomotil. V bistvu mi je pa spet naredil uslugo.

MAŠA: Kakšno uslugo?

ALEŠ: Namesto da mu vračam denar, sem mu oddal še drugo sobo. On sam je to predlagal.

MAŠA: Pa to je neverjetno. A ima res toliko denarja, da ne ve, kaj bi z njim.

ALEŠ: Sploh ne. Štos je v tem, da on sedaj noče, da bi prišel živet sem kakšen . . . tujec.

MAŠA: Vladimir noče.

ALEŠ: Ne.

MAŠA: Kaj pa misli, da je on? Tvoja stara mama?

ALEŠ: No ja. Malo se pa že poznamo.

MAŠA: Jaz ga nič ne poznam. Nimam pojma, kdo je. A ti mogoče kaj veš o njem?

ALEŠ: Vem, da mu lahko zaupam. Da se lahko zanesem nanj.

MAŠA: Au! A si lahko malo bolj previden?

ALEŠ: Si pa zelo občutljiva. Pa ne, da pogrešaš kakšne druge rokce?

MAŠA: Daj nehaj.

ALEŠ: Kakšne bolj subtilne, a?

MAŠA: (*Vstane.*) Grem se do konca pofenat v kopalnico.

ALEŠ: Čakaj, nisem še končal.

MAŠA: Daj mi fen.

ALEŠ: Čakaj malo.

MAŠA: Fen.

ALEŠ: Sem rekel, da počakaj.

MAŠA: Pa kaj zdaj hočeš? Da se prehladim?

ALEŠ: Ne, nočem, da se prehladiš. Samo ne brezveze lajat name.

MAŠA: Kdo laja? Če si hočem pofenat lase, si hočem pofenat lase. Sama. Kaj je to takega?

ALEŠ: V redu. Tukaj imaš fen. Pa si do konca skuri lase. Če nočeš, da ti jih jaz lepo posušim.

MAŠA: Mislim, kako znaš ti kar na lepem brez veze zatežit . . . (*Gre v kopalnico.*)

ALEŠ: Ne vem no. Ne vem no, kdo je začel. Jaz sem hotel čisto nekaj drugega. Ma kurac.

(*Pride Vladimir.*)

VLADIMIR: Si slabe volje?

ALEŠ: Ma ja.

VLADIMIR: Moraš biti bolj strog z njo.

ALEŠ: Z Mašo? Ne se hecat.

VLADIMIR: Se ne hecam. Premehak si z njo, in to ni v redu. Jaz bi bil bolj strog.

ALEŠ: Ti? Saj jo sam kar naprej razvajaš.

VLADIMIR: Zdaj bi bil bolj strog.

ALEŠ: Ha. Kar poskusi. Maša tega ne prenese. Bi jih takoj dobil po prstih. Kar probaj, boš sam videl.

VLADIMIR: Kakor ti rečeš.

ALEŠ: Zjeban sem, a veš. Brezveze. Malo prej sem prišel domov, sem hotel biti malo prijazen . . . pa sem naletel na mino.

VLADIMIR: Utrujen si.

ALEŠ: Ne utrujen, zjeban. Zjeban ko šus. Brezveze: tri ure premetavaš kište za nek usran cekin. Fak.

VLADIMIR: Usedi se.

ALEŠ: Potrebujem nekaj stalnejšega. Drugače ti ne bom nikoli vrnil denarja.

VLADIMIR: Saj se ne mudi.

ALEŠ: Hvala, ampak meni gre na živce. Na živce mi gre, da sem neprestano nekemu nekaj dolžan. (*Tišina.*)

VLADIMIR: Maša je v kopalnici, ne?

ALEŠ: Mhm.

VLADIMIR: Kaj pa dela?

ALEŠ: Kaj jaz vem. Lase si suši. Saj slišiš. (*Tišina.*)

VLADIMIR: Ko se bo nehala učiti, bo tudi tebi laže, ne?

ALEŠ: Upam. Če bo našla posel.

VLADIMIR: To lahko še dolgo traja, to, da hodi v šolo?

ALEŠ: Mislim, da ne. Nekaj izpitov še v tem roku, potem pa še dve leti...

VLADIMIR: Moraš biti bolj strog. Ti si že ves zmatran, ona je pa komaj vstala.

ALEŠ: Če se pa ponoči uči...

VLADIMIR: Kako pa veš, da se ponoči uči?

ALEŠ: Kaj kako? Kaj pa naj bi drugega počela?

VLADIMIR: Ne vem. Jaz ponoči spim. Zato pa vprašam.

ALEŠ: Ko samo ne bi bila tako... konfuzna, razumeš.

VLADIMIR: Konfuzna.

ALEŠ: Ja, tako brez glave. Da moram jaz na vse mislit. In zdaj so ji ukradli še kolo...

VLADIMIR: Sem rekel, da ji ga bodo ukradli.

ALEŠ: A njej si rekel.

VLADIMIR: Njej, seveda. Rekel sem ji, naj ga priklene k ograji. Pa ni hotela.

ALEŠ: Evo.

VLADIMIR: Trmasta je.

ALEŠ: A veš, da je res. Saj jo imam rad, a veš, ampak včasih me res razpizdi...

VLADIMIR: Če boš pokazal, kdo je šef doma, te bo imela rajši.

ALEŠ: Ti si šef, Vladimir. Svaka ti čast.

VLADIMIR: Zakaj?

ALEŠ: Zadnjič, saj veš, ko si tistega tipa...

VLADIMIR: A to.

ALEŠ: (*Igrivo.*) Kako si ga že... daj, pokaži, kako si ga prijel...

VLADIMIR: Takole... pa takole...

ALEŠ: Dobro si ga... Vladimir...

VLADIMIR: Ja?

ALEŠ: Hvala. Mislim res.

VLADIMIR: Ja. Si mu vrnil denar?

ALEŠ: Mhm.

VLADIMIR: Dobro.

ALEŠ: A veš, da sem za trenutek pomislil, da mu ga sploh ne bi vrnil. Po moje se vseeno ne bi upal nikoli več težiti.

VLADIMIR: Kako to misliš? Če si mu dolžan, mu moraš vrniti.

ALEŠ: Saj, samo...

VLADIMIR: Da mi nikoli več ne rečeš kaj takega.

ALEŠ: Saj pravim, da sem samo pomislil...

VLADIMIR: Tudi pomisliti ne smeš. Ni prav.

ALEŠ: Čakaj no; a to, da si ga udaril, je bilo pa prav?

VLADIMIR: Zaslužil je.

ALEŠ: A zato, ker ti tako misliš? Mislim, saj ne, da se meni to ne bi zdelo v redu, super, da si ga, samo...

(Zazvoni telefon. Aleš dvigne slušalko.)

ALEŠ: Halo? Ja? ... A, ti si. Zdravo. Vem, ja. Ne. Ne. Ja. (Tišina.) Bi bilo dobro, da bi se. Ne, jaz sem zatežil. Jaz sem zatežil, pravim. (Tišina.) Ja, se strinjam. Prekmalu, ja. Prekmalu je še ... ja. (Tišina.) Ja, je treba prespat ... vse skupaj. Si našel kaj drugega? Drugo sobo, mislim. (Tišina.) A da si. Tam je fino. Ja, fino. Super. A ti pol sploh kaj manjka? Kaj? (Tišina.) Kaj si zvedel? Če je Vladim ... ja, tukaj je. Tam, za mizo. Kaj? (Tišina.) OK, potem pa ne govori, kaj se zdaj greš? Vem, da ... vem, da se ti jebe, ampak vseeno ... kaj da je? (Tišina.) Ne, ne, poslušam. (Tišina.) Kaj naj ti rečem? Ne, da ne verjamem, samo ... ja. Ja. (Tišina.) U redu. Imaš novo cifro? Daj mi jo. Čakaj, da vzamem nekaj za pisat ... tako. Ja, povej. Ena ... pet ... dva štiri. Imam, ja. OK. Bom, ja. Bom jo pozdravil. OK. Adijo. Čao. (Odloži slušalko. Dolga tišina.)

VLADIMIR: Kdo je bil?

ALEŠ: Ta ... prijatelj.

VLADIMIR: Ki se je odselil?

ALEŠ: Ja, ja. Ta.

VLADIMIR: Kaj pa spet hoče?

ALEŠ: Malo je poklical. (Tišina.) Fino, da je poklical. (Tišina.) Dal mi je novo cifro. Telefonsko.

VLADIMIR: A tako. (Tišina.) Lepo, da je to naredil.

ALEŠ: Saj. Da ne pretrgamo čisto stikov.

VLADIMIR: Seveda, zakaj jih bi?

ALEŠ: V bistvu ni razloga.

(Tišina.)

ALEŠ: A si bil res u čuzi?

VLADIMIR: M?

ALEŠ: Če si bil res zaprt.

VLADIMIR: A to ti je rekel. Po telefonu.

ALEŠ: Ja. Ne, v bistvu je samo ...

VLADIMIR: Se mi je zdelo, da ti je nekaj rekel.

ALEŠ: Rekel je, da je slišal ...

VLADIMIR: Nikoli me ni maral. Vedno se je delal norca.

ALEŠ: Vladimir ...

VLADIMIR: Iz vsake stvari se je delal norca.

ALEŠ: Vladimir ...

VLADIMIR: Nobene hvaležnosti ni pokazal, nikoli ...

ALEŠ: Vladimir, saj meni se jebe za to. Samo zanima me ... če je bilo res. (Tišina.)

VLADIMIR: Jaz sem pošteno delal. Dobro sem pazil. Mulci so pa kar naprej nagajali ... lezli čez ograjo.

ALEŠ: Čez kakšno ograjo?

VLADIMIR: V skladišče. V moje skladišče. In kradli. Pa jih nisem zares kaznoval, čeprav so si zaslužili. (Tišina.)

ALEŠ: In ... potem?

VLADIMIR: So me ovadili, da sem enega s palico po glavi.

ALEŠ: Da si ga s palico po glavi.

VLADIMIR: Ja.

ALEŠ: Pa si ga res?

VLADIMIR: Jaz vem, kako udarim. Samo malo sem ga potipal. Ampak mulci so se potem stekli med sabo. Vem, da so se. Vedno so se. Eden jih je fasal. Zares fasal. Potem so se pa ustrašili. Pa so rekli, da sem ga jaz ... prav jim je prišlo.

ALEŠ: Da si ga ti . . . kaj?

VLADIMIR: Fental, kaj pa?

ALEŠ: Ti fental.

VLADIMIR: Ja.

ALEŠ: Je umrl?

VLADIMIR: Ne čisto. Tak je, a veš, na vozičku, malo . . .

ALEŠ: . . . prizadet?

VLADIMIR: Ja, tak. Mulci frdamani.

ALEŠ: In so te zaprli.

VLADIMIR: Ja. (*Prime figurico.*) Tam sem se naučil delati tole. Jaz tam nisem sedel pa gledal v zrak. (*Tišina.*)

ALEŠ: Ko so te spustili . . . si šel domov?

VLADIMIR: Zakaj to sprašuješ?

ALEŠ: Zanima me.

VLADIMIR: To te nima kaj zanimat, če me ni spustila noter.

ALEŠ: Kdo, žena?

VLADIMIR: Rekla je, da sem norec. Jaz, ki sem vse naredil zanjo. Takole me je s prstom kazala . . . takole . . . za njo pa trije policaji . . . poslušaj, me ti.

ALEŠ: (*Raztreseno.*) Ja?

VLADIMIR: Poglej me . . . mi zaupaš?

ALEŠ: Kaj? Kaj naj ti zaupam?

VLADIMIR: Midva si zaupava, Aleš. A je tako?

ALEŠ: Seveda . . . seveda si.

VLADIMIR: Ne smeš verjeti tega, kar ti govorijo drugi. Kar ti je govoril tisti človek po telefonu.

ALEŠ: Ne, saj ni rekel nič drugega, kot . . .

VLADIMIR: Kako je že bilo s tvojim starim?

ALEŠ: Ne, pusti to. To je druga zgodba. On . . . on je šel sam stran.

VLADIMIR: Kako pa to veš?

ALEŠ: Pač vem, ne?

VLADIMIR: Rekel si, da je bil pijanec.

ALEŠ: Ja.

VLADIMIR: Pa se ti tega spomniš?

ALEŠ: To ne, samo . . .

VLADIMIR: Si ga kdaj videl pijanega?

ALEŠ: Ne, ampak mama je . . .

VLADIMIR: Govorila o tem. Je tako?

ALEŠ: Ja.

VLADIMIR: No vidiš. Ona je tako govorila, ker je hotela, da drugi tako mislijo. Moraš mislit s svojo glavo.

(*Iz kopalnice pride Maša, oblečena za ven.*)

MAŠA: Kdo je klical?

ALEŠ: A kdo je . . . Miki je telefoniral.

MAŠA: A on?

ALEŠ: Ja.

MAŠA: Kaj pa je rekel?

ALEŠ: Nič. . . nič posebnega. Da je v redu in te stvari.

MAŠA: Nič drugega?

ALEŠ: Nič. Mislim, novo cifro je dal. Tamle je. (*Tišina.*) Aja. Še nekaj. Pusti te pozdravit.

MAŠA: Pusti me pozdravit. Fino. Veš kaj, nekaj bi se rada zmenila s tabo.

ALEŠ: Z mano? A zdajle?

MAŠA: Ja. A je kaj narobe?

ALEŠ: Ne, zakaj? Z Vladimirom sva pravkar nehala... a ne, Vladimir?

VLADIMIR: Ja. Jaz grem malo pospraviti klet. Bom naredil prostor za nov bicikl.

(*Odide.*)

MAŠA: Končno. Končno je šel malo ven. Kar naprej je v stanovanju.

ALEŠ: Čakaj, no...

MAŠA: Od kje ima toliko denarja, če je kar naprej doma?

ALEŠ: Ima pač... prihranke.

MAŠA: A ja. A toliko, da jih ima.

ALEŠ: Ja. Jih pač ni imel časa... zapravit.

MAŠA: Kako to misliš, ni imel časa?

ALEŠ: Tako ne. (*Tišina.*) Zakaj ga pa nisi poslušala?

MAŠA: Kaj imam jaz njega za poslušat?

ALEŠ: Lepo ti je svetoval. Glede kolesa. A ti mogoče ni?

MAŠA: Je. Pa kaj?

ALEŠ: Pa kaj? Pa kaj? Zdaj si pa brez kolesa. Samo ne hodi k meni, da potrebuješ novega.

MAŠA: V vse se vtika.

ALEŠ: M?

MAŠA: Vladimir. V vse se vtika.

ALEŠ: Veš kaj, mislim, da ne razumeš...

MAŠA: Jaz ti povem, da je imel Miki prav.

ALEŠ: Pravim ti, da ne razumeš.

MAŠA: Ne, ti ne razumeš. A dovoliš, da povem? Enkrat mi bo prišel v posteljo zmasirat noge in če mu ne bom pustila, mi bo zavil vrat. Ampak to tebe seveda fascinira, ne?

ALEŠ: Pa kaj zdaj hočeš?

MAŠA: Hočem, da se odseli.

ALEŠ: To je zdaj nemogoče. Dolžan sem mu denar.

MAŠA: Dolžan si mu denar.

ALEŠ: Saj veš, kaj se zdaj sprenevedaš? Saj si ga sama prosila, ne me zdaj jahat.

MAŠA: Kdo koga jaha?

ALEŠ: Ti mene.

MAŠA: Najbolje bo, da mu oddaš tudi najino sobo, pa greva midva živet na sekret. Tako bova prej odplačala dolg.

ALEŠ: Zajejavaš. Samo zajejavaš. Kaj, ko bi ti raje malo pohitela s tem svojim študijem?

MAŠA: Kaj se pa to tebe tiče, kako jaz študiram?

ALEŠ: A da se me ne. Nisem vedel.

MAŠA: Ne, se te ne.

ALEŠ: Kdaj si naredila zadnji izpit?

MAŠA: Kaj hočeš reči, da živim na tvoj račun?

ALEŠ: Tega nisem rekel. Ne podtikaj.

MAŠA: Točno to si hotel reči.

ALEŠ: Nisem.

MAŠA: Si.

ALEŠ: Če hočeš, da gre on ven, mu morava vrniti denar, jasno? To je vse povezano. Če ne bo šlo drugače, bomo pač odplačali dolg tako, da bo živel tukaj.

MAŠA: Denar, denar, denar... Samo o tem se še pogovarjamo. Ampak meni se jebe za denar.

ALEŠ: Seveda. Ti prideš k meni, če ga potrebuješ.

MAŠA: To si že drugič rekel.

ALEŠ: Prvič.

MAŠA: Drugič. In to je res poden. To, kar si zdaj rekel, je res poden.

ALEŠ: Ja. Ampak nisem jaz kriv. Ti si začela, razumeš? Jaz moram mislit na vse. Tebi se pa za vse jebe. Ti nikoli nič ne pomagaš... ti samo kritiziraš.

MAŠA: Daj, še malo se smili sam sebi.

ALEŠ: Kako te imam poln kufer. Ko bi ti vedela, kako te imam poln kufer.

MAŠA: Ja. Najbolje bo, da se še jaz odselim. Da boš ostal sam z njim. Upam, da boš potem srečen. *(Odhaja.)*

ALEŠ: Počakaj. Tole se bova pogovorila do konca.

MAŠA: Jaz ne vem, kako se bo to končalo. Vse to sranje. Vse skupaj je totalno sranje. Totalno sranje.

(Odide. Aleš ostane sam. Luč ugasne.)

5.

(Noč. Maša pride domov.)

MAŠA: Aleš? Aleš? *(Zbrca čevlje, sede in položi noge na mizo. Prižge cigareto. Zazvoni telefon.)*

MAŠA: Halo? A, ti si. Živjo. Kaj delaš. *(Tišina.)* Mhm. *(Tišina.)* Mhm. Ne, nisem šla. Saj je še en rok, ne? *(Tišina.)* A da ne. *(Tišina.)* Ga pa ni, ne? V bistvu mi je vseeno. Ja... vseeno mi je. *(Tišina.)* Ne morem in kaj potem? Nimam miru... ja... koncentracije.

(Tišina.) Je rekel, ja, da si... ja... ja. Super. Ja, je povedal. Ja, je dal številko... bom ja. *(Tišina.)* Veš, da te bom... *(Tišina.)* Slabo. Ja. Ne, slabo sem. Slabo pač, kaj naj ti rečem? Ti si šel, ti si rešil svoj problem. *(Tišina.)* Kaj? A ga vohaš po telefonu? Ne... nisem se. Ne še... se pa mogoče še bom... dva viskija. Res, no. *(Tišina.)* Ne, Aleša ni doma. Ne vem, kje je. *(Tišina.)* Nimam pojma... ja, ja. On je pa gotovo nekje tukaj. Sem šele prišla domov, ampak je gotovo kje v stanovanju. Ne vem, a gre sploh še kdaj ven... *(Pride Vladimir.)* Ja, tukaj je. Živjo, Vladimir. *(Tišina.)* Ne, ni treba hodit sem, Miki. Zakaj bi hodil sem? *(Tišina.)* Ne, ne. Brezveze. Se vidiva kaj na faksu. Ja. Ja. Hvala. Adijo. Adijo. *(Odloži slušalko.)*

VLADIMIR: Kje si bila do zdaj?

MAŠA: A kje sem bila. Zakaj te pa to zanima?

VLADIMIR: Pozno je.

MAŠA: Vem, da je pozno.

VLADIMIR: Dišiš po alkoholu. A si pila?

MAŠA: Kje pa, Vladimir. Jaz na žurih zmeraj meditiram.

VLADIMIR: Koliko si spila?

MAŠA: Ti, a te lahko še jaz nekaj vprašam. Kaj si počel v najini sobi?

VLADIMIR: Šel sem zapret okno.

MAŠA: Zapret okno.

VLADIMIR: Ja. Dež bo. Zdaj ga bom pa zaprl še v tisti sobi.

MAŠA: Aha. Imaš en tak... obhod. Kontroliraš, če je vse v redu. *(Tišina.)* Kje pa je Aleš?

- VLADIMIR: Ne vem.
- MAŠA: A ni nič klical?
- VLADIMIR: Ne. Samo tale kliče... tale...
- MAŠA: Miki.
- VLADIMIR: Kaj je spet hotel?
- MAŠA: Mene, Vladimir. Mene je hotel. A te to mogoče moti?
- VLADIMIR: Ne vem, zakaj kar naprej kliče.
- MAŠA: Veš kaj... nekje v tem stanovanju mora biti še ena flaša viskija. Si jo mogoče kaj videl?
- VLADIMIR: Spodaj... v tistem predalu je... zakaj?
- MAŠA: A mi jo daš sem.
- VLADIMIR: *(Vzame steklenico.)* To ni dobro.
- MAŠA: Mogoče bi pa midva enega skupaj, Vladimir? Da zakopljeva bojno sekuro. Si za to, da spijsa en viski? Pa se nekaj pogovoriva?
- VLADIMIR: Jaz ne bom, hvala.
- MAŠA: A si v službi, ali kaj?
- VLADIMIR: Ne bom pil tega.
- MAŠA: Kakor hočeš, bom pa sama... *(Mu vzame steklenico iz rok in si natoči pijačo.)*
- MAŠA: Ne vem, mogoče sva že predolgo časa skupaj.
- VLADIMIR: S kom?
- MAŠA: Z Alešem, s kom pa? Mogoče se pa samo premalo trudiva... kaj jaz vem. »Ljubav je posao«, je rekel nek psihiater. A si bil kdaj pri kakšnem psihiatru?
- VLADIMIR: Se mi je zdelo, da je spet nekaj rekel.
- MAŠA: *(Presenečeno.)* Kaj...?
- VLADIMIR: Zato je klical.
- MAŠA: Kaj govoriš?
- VLADIMIR: Nikoli me ni maral. Mulc. Kaj ti je rekel?
- MAŠA: Kdo?
- VLADIMIR: Po telefonu.
- MAŠA: Misliš Miki?
- VLADIMIR: Ja. A se je spet delal norca?
- MAŠA: Ne. Sploh nisva govorila o tebi. Samo vprašal je, če si doma. *(Tišina.)* Kaj ti je zdaj na enkrat?
- VLADIMIR: Vem, da se je delal norca... ne maram, da kar naprej kliče sem. Zakaj je pa šel stran? A ga je kdo silil?
- MAŠA: Daj, sedi in bodiva prijatelja. Si za to? Usedi se in mi kaj povej...
- VLADIMIR: Kaj hočeš, da povem?
- MAŠA: Na primer o ženskah.
- VLADIMIR: O ženskah.
- MAŠA: Ja. Tako nasploh.
- VLADIMIR: Ne vem, kaj misliš.
- MAŠA: No, pa reciva konkretno: na kaj najprej pomisliš, ko vidiš žensko?
- VLADIMIR: A na kaj najprej pomislim.
- MAŠA: Ja. Bodi iskren.
- VLADIMIR: Jaz sem zmeraj iskren.
- MAŠA: Vem, zato te pa sprašujem.
- VLADIMIR: Ne vem, kaj sprašuješ.
- MAŠA: Bodiva še bolj konkretna. Na kaj najprej pomisliš, ko vidiš mene? *(Tišina.)* Daj no, se ti zdim jaz privlačna ženska?

VLADIMIR: Zakaj me to sprašuješ?

MAŠA: Zanima me.

VLADIMIR: Ne vem, kaj bi rada od mene.

MAŠA: Nič ne bi rada. A mogoče zgloda, kot da bi kaj rada?

VLADIMIR: Ne vem.

MAŠA: Si pa zelo občutljiv. Nekoliko se počutim osamljeno in bi se malo pogovarjala. Zanima me... kako kmalu se človek naveliča... drug drugega.

VLADIMIR: Napila se boš. To ni spodobno.

MAŠA: Ni spodobno?

VLADIMIR: Ne.

MAŠA: Včasih rečeš kaj takega, da se mi zdi, kot da si padel z lune.

VLADIMIR: Nevarno je.

MAŠA: Nevarno?

VLADIMIR: Imam izkušnje.

MAŠA: Kaj pa se lahko zgodi? Saj imam svojega paznika.

VLADIMIR: Rekel sem, da nehaj piti.

MAŠA: Aleša pa kar naprej zalagaš s pivom. A to te pa nič ne moti?

VLADIMIR: On je moški.

MAŠA: In kaj potem.

VLADIMIR: Ženskam se ne spodobi.

MAŠA: Opa. To je pa šovinizem.

VLADIMIR: Nek red mora biti. Kaj je spodobno in kaj ne. Brez tega ni nič.

MAŠA: Tak si torej! Majhen moški šovinstek, ki misli, da bo svet uredil po svoji podobi. Kroglice, figurice, vse te reči... jaz pa sem mislila, da je za tem kakšna vsebina. Da se nekaj skriva zadaj. (*Ga gleda.*) Pa se nič ne skriva zadaj. Ti si natančno tak, kakršen izgledaš. Tako si banalen, da vsakega nategneš.

VLADIMIR: Zakaj se tako obnašaš?

MAŠA: Kako obnašam, Vladimir? Pa ne, da ne pašem v tvoj sistem?

VLADIMIR: Povej, kaj hočeš od mene.

MAŠA: Kaj hočem od tebe? Dobro, povedala ti bom, kaj hočem od tebe. Že ves dan mi to hodi po glavi. Še tole spijem in ti povem... evo. (*Odloži kozarec.*) Vladimir, strahotno mi greš na živce. Zoprni si mi. Strah me je. Strah me je samo pomisliti, da s teboj sedim za isto mizo. Groza me je tega, da bi še en dan živela s tabo v istem stanovanju. Zadovoljen?

(*Tišina.*)

MAŠA: A boš kaj rekel?

VLADIMIR: Pijana si. Maša.

MAŠA: Nisem pijana. Ne se izmikati. In mislim resno. Zelo resno. (*Tišina.*) Okej, saj mogoče je problem tudi v meni... saj ne rečem. Ampak tako je.

VLADIMIR: Kaj.

MAŠA: To govorim zato, da ne boš mislil, da tebe krivim za vse.

VLADIMIR: Ne vem, zakaj bi mene...

MAŠA: Počakaj. Pustiva to, ne bova nikamor prišla. Poslušaj me. Stvar je taka. Midva z Alešem... nekaj morava narediti. Stvari grejo navzdol. Stvari so zajebane, razumeš?

VLADIMIR: Dajta mene poslušat. Dajta poslušat, kaj vama govorim in...

MAŠA: Prosim te, da se odseliš.

VLADIMIR: Kaj?

MAŠA: Prosim te. Pošteno, iz oči v oči, kot bi rekel ti. Čim prej se odseli. Takoj, če je mogoče.

VLADIMIR: Odselim naj se.

MAŠA: Ja.

VLADIMIR: Zakaj bi se jaz odselil?

MAŠA: Saj to ti razlagam.

VLADIMIR: Plačal sem. A mogoče nisem?

MAŠA: Ja, si. In več kot to. Vem, da ti dolgujeva denar in obljubim ti, da ti ga vrneva v nekaj dneh. Do konca tedna, evo. Samo prosim te, pojdi stran.

(*Tišina.*)

VLADIMIR: To je nemogoče.

MAŠA: Zakaj je nemogoče?

VLADIMIR: Ker je.

MAŠA: Jaz ti najdem drugo sobo.

VLADIMIR: Ne gre za to.

MAŠA: Zakaj pa gre?

VLADIMIR: Gre za to... da to ne gre tako.

MAŠA: A slišiš, kaj ti govorim. Živeti morava sama... brez tebe. Brez kogarkoli, če hočeš.

VLADIMIR: Ne, ne. Mene ne bo nobeden podil od tukaj.

MAŠA: A res ne razumeš? To življenje postaja mora. Postaja neznosno. Tako ne gre več naprej. Jaz ti najdem sobo, obljubim, samo pojdi stran.

VLADIMIR: Postaja mora.

MAŠA: Ja.

VLADIMIR: Zaradi mene?

MAŠA: Ja. Ja!

VLADIMIR: Zakaj?

MAŠA: Zato... zato, ker ti nisi normalen! (*Tišina.*)

VLADIMIR: Nisem normalen. Hočeš reči, da sem nor.

MAŠA: Seveda si nor, če nočeš razumet, kaj ti govorim. Če nočeš razumet, kaj ti prosim.

VLADIMIR: (*Vzame viski z mize.*) Dosti si pila. A vidiš, kako se obnašaš.

MAŠA: Kako se obnašam? Poskušam ti nekaj razložiti...

VLADIMIR: Že nekaj časa se tako obnašaš. Govoril sem z Alešem...

MAŠA: Kaj se ima on s tabo za pogovarjat o meni?

VLADIMIR: Ti ne razumeš prijazne besede. S tabo je treba drugače.

MAŠA: Slišiš, kaj ti govorim? Me sploh poslušas?

VLADIMIR: Ti si poredna. Ti misliš, da lahko delaš, kar hočeš. S tabo je treba drugače. (*Vladimir izgine v vežo.*)

MAŠA: (*Vpije za njim.*) Kam greš s to flašo? Daj mi nazaj moj viski, mater ti. In pridi, da se pogovoriva do konca. Kaj se zdaj greš? (*Tišina.*) Okej, pa zgini. Meni je prav. Zgini in ne pridi nikoli več nazaj, slišiš? In nas nehaj že enkrat terorizirat.

VLADIMIR: (*Pride nazaj.*) Zakaj vpiješ?

MAŠA: Ker mi paše.

VLADIMIR: Nehaj vпитi.

MAŠA: Ne bom nehala, dokler ne obljubiš, da se boš odselil!

VLADIMIR: Ne bom se odselil. Jaz tukaj stanujem. Jaz sem tukaj doma.

MAŠA: Kakšen »doma«, pizda? Nikoli nisi bil in nikoli ne boš tukaj doma. Zato enkrat za zmeraj zgini iz najinega življenja!

VLADIMIR: Vprašaj Aleša.

MAŠA: Aha. To je tvoja karta. Aleš. Pa se motiš. Tudi on te ima poln kufer. Aleš

zbira denar, da te izplača. Ja, ja. Kar verjemi mi. V nekaj dneh dobiš cvenk in potem vozi!

VLADIMIR: To ni res. Aleš mi zaupa.

MAŠA: Kar misli si.

VLADIMIR: Nikamor ne bom šel.

MAŠA: Ti si bolan. Ti si res bolan. *(Hoče oditi.)*

VLADIMIR: Kam greš?

MAŠA: Kaj te briga, kam grem? Moja stvar, kam grem. Ampak če me že vprašaš, ti povem, da grem, ker te ne morem več gledat. Razumeš. In poslušat. In ne pridem več nazaj v to prekleto stanovanje, dokler tebe ne spravijo ven!

(Odide. Vladimir gre do njene torbice in vzame nekaj ven. Maša se vrne čez nekaj trenutkov.)

MAŠA: Kam si dal ključ od vhodnih vrat?

VLADIMIR: Nikamor ne boš šla. Taka že ne.

MAŠA: A da ne.

VLADIMIR: Ne. Tega ne morem dovolit. Kaj bi rekel Aleš?

MAŠA: A tako. Dobro, bomo videli. *(Gre k svoji torbici in brska po njej.)* Imam še enega...

VLADIMIR: *(Ji pokaže ključ.)* Jaz sem ga vzel.

MAŠA: Daj ga sem.

VLADIMIR: Poslušaj...

MAŠA: Daj ga sem, pizda.

VLADIMIR: Poslušaj me, slišiš! Misliš, da si lahko vse dovoliš?

MAŠA: Kdo mi bo branil? Ti?

VLADIMIR: Jaz ti hočem dobro.

MAŠA: Daj ključ.

VLADIMIR: Moral bi te kaznovati, a veš to? Kako se pa obnašaš? Vem, vem. Trma. Trmasta si. Ampak vsega si v življenju ne moreš privoščiti. Prej, ko boš to spoznala, bolje bo. Zato nehaj izzivati.

MAŠA: Ti bi mene kaznoval.

VLADIMIR: Bom te, če ne boš takoj nehala s tem cirkusom.

MAŠA: Ti si nor. *(Gre k telefonu, vrti številke.)*

VLADIMIR: Kam kličeš? *(Tišina.)*

MAŠA: Halo...? Miki? Jaz sem... ja, Maša. Tak glas, ja... *(Vladimir ji izpuli slušalko in jo položi nazaj.)*

VLADIMIR: Zdaj sem pa res jezen. Ti mula, ti.

MAŠA: Daj telefon nazaj... *(Se pulita za telefon, ki pade na tla.)*

VLADIMIR: Poglej, kaj si naredila.

(Maša pobere telefon, Vladimir izpuli kabel.)

VLADIMIR: Sem rekel, da ne boš več govorila s tem človekom.

MAŠA: Pusti me.

VLADIMIR: Poslušaj me, prosim. Zakaj si trmasta? Zakaj hočeš vse pokvarit? Ne bom pustil, da bi vse pokvarila.

MAŠA: Daj mi moj ključ, slišiš?

VLADIMIR: Jaz, ti in Aleš. A smo družina ali nismo? Jaz sem pošteno delal, da bi nam bilo dobro.

MAŠA: Nehaj s to bedasto patetiko! Jaz si tako ne predstavljam družine, če dovoliš. Ti vse uničiš, v kar se vtakneš!

VLADIMIR: Ni res! Poglej ta prostor! To stanovanje! Čisto je. Prej ste živeli v svinjaku. Kot svinje. Sekret je puščal. Kdo ga je popravil? Vladimir. Sifon je bil

zamašen. »Kje je Vladimir?« S kriminalci ste se družili, potem je bil pa jok. Brez denarja ste bili, ker ne znate šparat. Vse vam pokradejo, ker ne znate pazit. Še navadne kave, ki jo mora človek spiti za zajtrk, si ne znate skuhat! Jaz sem naredil iz vas ljudi, razumeš?

MAŠA: A veš, kako sem ti hvaležna. Pizda, kako sem ti jaz hvaležna!

VLADIMIR: Govoriš kot kakšna cipa.

MAŠA: Daj mi mir!

VLADIMIR: Skrbim za vas. In zakaj? Da bi bili skupaj. Da bi se imeli dobro . . . da bi me imeli radi.

MAŠA: Ampak jaz te ne morem imeti rada. Jaz te nočem imeti rada, kako tega ne razumeš? Jaz hočem, da greš.

VLADIMIR: O, ne. Jaz ne grem nikamor.

MAŠA: Zdaj si me pa res razpizdil. Ti si kompletno . . . nor. *(Vzame figurico.)* Če mi ne daš takoj ključa od stanovanja, ti bom tole vrgla v glavo.

VLADIMIR: Daj to nazaj . . . položi ga nazaj.

MAŠA: A ja? A na to muziko pa slišiš, kaj? Če ne daš ključa, ga treščim v zid!

VLADIMIR: Dobro, tukaj ga imaš. *(Vzame ključ iz žepa in ga položi na mizo.)* Tako, zdaj mi pa vrni mojega človeka.

MAŠA: Tukaj ga imaš! *(Vzame ključ in trešči figuro v zid.)*

VLADIMIR: Ti . . . ti . . . ti boš mene? Kaj si naredila? Kaj si naredila?

MAŠA: Pusti me, kreten!

(Zaletita se v mizo. Borita se za ključ; Vladimir ji ga izpuli in spravi v žep. Odrine Mašo, da se sesede na stol.)

VLADIMIR: Kaj si naredila.

MAŠA: Jebi se.

VLADIMIR: *(Potegne usnjen pas iz hlač.)* Tega nisem hotel. Bog mi je priča, da tega nisem hotel. Ampak ne gre drugače.

(Maša prime stol, da bi se branila.)

MAŠA: Kar pridi sem, če si upaš!

(Vladimir ji izbije stol. Ruvata se; ona pade na tla. Vladimir začne s pasom udrihati po njej.)

VLADIMIR: Ti mula pokvarjena, ti se boš tako obnašala . . .

(Maša se skriva pod mizo. On jo poskuša doseči.)

VLADIMIR: To je za kazen, razumeš? Zdaj jih boš pa fasala. Sama si si kriva . . .

(Maša se splazi na drugi strani izpod mize.)

MAŠA: Samo še enkrat me udari, mater ti . . . samo še enkrat . . .

(Lovita se okrog mize.)

VLADIMIR: Ti mrha ti, ti boš mene . . .

(Maša hoče zbežati v sobo; Vladimir ji zastavi pot.)

VLADIMIR: Kam zdaj greš? Nikamor ne boš šla. Kaj se pa to pravi? *(Jo prime z levo roko, z desno udriha po njej.)* Ti boš mene podila od doma . . . sama trma te je, ampak ti jo bo Vladimir že izbil iz glave . . . kako se pa obnašaš? Tudi jaz sem bil trmast, pa so mi jo zbili iz glave . . . mene so naučili, kaj je to red, kako se spoštuje starejše . . . *(Udriha po njej.)* Jaz sem kri scal na hodniku, take sem dobil po ledvicah, če sem polil mleko pri zajtrku . . . ja, ja, kar tuli . . . kakšno pravico sem imel, da sem polil mleko? Kakšno pravico? Kakšno pravico imaš, da se tako grdo napiješ in mi tukaj delaš svinjarije?

(Jo neha tepsti.)

VLADIMIR: Tako. To je bila kazen. To je bila kazen, razumeš? *(Spravlja pas nazaj v hlače.)* Jaz te imam še zmeraj rad, Maša. Ampak kazen mora bit . . . če si jo

- zaslužil. Jaz vem, kaj je dobro zate. Nič se ne cmeraj ... jaz vem, koliko udarim.
Zdaj boš šla lepo spat ...
- MAŠA: Zgini stran od mene!
- VLADIMIR: ... lepo v posteljo. Jutri se boš lepo opravičila in potem ... bomo imeli zajtrk. Vsi trije. Lepo skupaj.
- MAŠA: Bruhala bom.
- VLADIMIR: Zdaj pa še to.
- MAŠA: Bruhala bom ...
- VLADIMIR: Vem, da boš. Zakaj pa si se tako napila? Saj ti bom pomagal. Čakaj, pa ne na tla, tukaj je lavor ...
- MAŠA: Ti pizda, ti boš mene tepel ... *(Se ji zaleti; Vladimir jo drži okrog pasu in ji tišči glavo v lavor.)*
- VLADIMIR: A ti nisem rekel? A vidiš, kako je prav, da te nisem spustil ven? A vidiš, kako je narobe, če me ne poslušáš.
- MAŠA: Pusti ... pusti me ...
- VLADIMIR: Glavo dol, tako, ja ...
(Pride Aleš.)
- ALEŠ: Kaj ... kaj se dogaja?
- VLADIMIR: Ti si ... ti si.
- ALEŠ: Kaj se dogaja?
- VLADIMIR: Pijana je. Do konca je pijana.
- MAŠA: *(Histerično.)* Spravi ga ... spravi ... ga ...
- VLADIMIR: Bruha.
- ALEŠ: To vidim, da bruha. Umakni se. *(Vladimir odstopi. Aleš prime Mašo.)*
- MAŠA: ... ga ven ...
- VLADIMIR: Poglej, v kakšnem stanju je, to ni špas ... dobro, da si prišel. Skupaj jo bova spravila v posteljo.
- ALEŠ: Maša ...
- MAŠA: Spravi ... ga ... stran.
- VLADIMIR: Poglej to steklenico. Koliko šnopsa je spila. Ni me poslušala. Sploh me ni hotela poslušati.
- MAŠA: On je ... nor. On ... je totalno nor, slišiš?
- ALEŠ: Umiri se no. Čisto histerična si.
- VLADIMIR: Spraviva jo v posteljo. Daj, primiva jo ...
- MAŠA: Ubil te bo. Oba naju bo ...
- ALEŠ: Umiri se no, kaj je s tabo. A si se res tako napila?
- MAŠA: Jaz nisem pijana ... on je nor, razumeš? Čisto se mu je utrgalo ... zaprl me je ...
- ALEŠ: Kaj te je?
- VLADIMIR: Ti me poznaš, Aleš. Veš, da ji ne bi hotel nič slabega. Moral sem jo umiriti. Poglej, kakšna je ...
- MAŠA: Zaklenil me je v stanovanje, razumeš?!
- ALEŠ: A si jo res?
- VLADIMIR: Ja, a bi jo ti pustil ven? Ob tej uri? Poglej jo. No, poglej jo! Veš, kakšni paglavci so zunaj ob tej uri? Jaz vem, ker sem imel opravka z njimi!
- ALEŠ: Vladimir, čakaj malo ...
- VLADIMIR: Poglej, kar naprej bruha, a bi jo ti pustil ven? Vsak bi jo izkoristil. A bi to hotel?
- ALEŠ: Čakaj malo, Vladimir ...
- MAŠA: Ti pizda! Ti baraba! Ti ... ti boš mene tepel ...

ALEŠ: Kaj te je?

VLADIMIR: Ne je poslušat. Naj gre spat ... naj gre že enkrat spat.

ALEŠ: Kaj se dogaja tukaj.

VLADIMIR: Povej ji, Aleš.

ALEŠ: Kaj naj ji povem?

VLADIMIR: Da si me sam prosil. A ni tako, Aleš?

ALEŠ: Kaj prosil?

VLADIMIR: Naj bom strog z njo.

ALEŠ: Jaz te nisem nič prosil, Vladimir ...

VLADIMIR: Seveda si.

ALEŠ: Čakaj, čakaj ... tisto je bil hec.

MAŠA: Kaj si ...

VLADIMIR: Kakšen hec? Poglej, kakšna je!

MAŠA: Kaj si ga prosil?

VLADIMIR: Sam si rekel, naj bom strog z njo.

MAŠA: Ti ... ti si mu rekel ...

VLADIMIR: Povej ji, Aleš. Povej, kaj si ji rekel.

ALEŠ: Zapri gobec, mater. A si jo res udaril?

VLADIMIR: Aleš ...

ALEŠ: A si jo, a je nisi?

VLADIMIR: Poglej me, Aleš. A si zaupava a si ne?

ALEŠ: A si jo a je nisi, pizda?

MAŠA: Moj ključ ima v žepu! Tistega s cofkom, ki si mi ga dal ti! Ukradel mi ga je, da ne bi mogla iz stanovanja!

VLADIMIR: Dajva jo no že enkrat spat. Zdaj se nimamo kaj pogovarjat.

ALEŠ: (*Objame Mašo.*) Pomiri se. Daj ključ nazaj, Vladimir.

VLADIMIR: Pijana je, Aleš. Pijana.

ALEŠ: Daj ključ nazaj.

VLADIMIR: Ne dovoli tega ... ne dovoli, da ona stopi med naju.

ALEŠ: Ključ.

VLADIMIR: Tukaj je ... ampak jaz je na tvojem mestu ne bi spustil ven. (*Položi ključ na mizo.*)

ALEŠ: Še tvojega, prosim. Še tvoj ključ.

VLADIMIR: Zakaj pa to?

ALEŠ: Ker te prosim, da zapustiš stanovanje.

VLADIMIR: Aleš ...

ALEŠ: Ključ, Vladimir.

VLADIMIR: Kaj zdaj hočeš?

ALEŠ: Hočem, da zapustiš stanovanje.

(*Tišina.*)

VLADIMIR: A tako. Tak si.

ALEŠ: Tako, ja.

VLADIMIR: Nisem vedel, da si tak. Zelo si me prizadel.

MAŠA: Zgin ven!

VLADIMIR: Ti izgini! Izginita oba! Tak lopov si torej. Pobral si moj denar in zdaj hočeš, da grem. Ampak tako to ne bo šlo.

ALEŠ: Dobil boš svoj denar. Ampak zdaj pejt.

VLADIMIR: Okradel bi me, kaj? Mene, ki sem ti pomagal. Ti mulc, ti.

MAŠA: Zgin ven, mater ti!

VLADIMIR: Nikamor ne grem. Tukaj je moj dom. Plačal sem.

MAŠA: A da ne? Ti bom jaz dala tvoj dom. Zdajle bom poklicala policijo. In potem ti ne boš imel več miru pred mano! Gonila te bom do zadnjega sodišča na tem kurčevem svetu in še naprej, če bo treba!

VLADIMIR: Bomo videli. Bomo videli, kdo bo koga. *(Se počasi obrne, gre mirno proti svoji sobi.)*

ALEŠ: Kam zdaj greš?

VLADIMIR: V svojo sobo grem. V eno od svojih dveh sob. A ima kdo kaj proti? *(Zapre vrata za seboj.)*

ALEŠ: Čakaj, čakaj, kaj se zdaj greš... *(Pritiska na kljuko.)* Zaklenil se je noter. *(Tišina.)*

MAŠA: Kaj bova zdaj?

ALEŠ: Pomiri se.

MAŠA: Kaj bova zdaj?

ALEŠ: Pomiri se. Daj mi cigareto.

MAŠA: Spravi ga iz stanovanja, slišiš?

ALEŠ: Daj mi cigareto.

MAŠA: Poklicala bom policijo.

ALEŠ: Počakaj, da premislim. Samo malo, prav?

MAŠA: Ti kar premišluj. *(Poskuša telefonirati.)* Ne dela. Razsul ga je, idiot. Razsul ga je. *(Vrže telefon na tla, se sesede na stol.)*

ALEŠ: Res si se napila.

MAŠA: Daj mi mir.

ALEŠ: Ne se jokati. Prosim, ne se jokati.

MAŠA: Daj mi mir!

ALEŠ: Povej mi, kaj se je zgodilo.

MAŠA: Kaj se je zgodilo.

ALEŠ: Ja.

MAŠA: Ti še vedno ne razumeš, kaj? Ti še vedno ne veš, komu bi verjel?

ALEŠ: Ne to, samo...

MAŠA: Ti si bolan. Ne on, ti si bolan. Ves čas si mu verjel. Karkoli ti je natvezil, si mu verjel.

ALEŠ: V začetku nama je... pomagal. Razumeš? Res... res nama je pomagal.

MAŠA: Tiho bodi. Samo tiho bodi. *(Hlupa.)* Nikoli si nisem predstavljala... prej bi mu razbila glavo... če bi mogla. Odrezala bi mu jajca.

ALEŠ: Prosim te, povej mi, kaj se je zgodilo. Prosim.

MAŠA: Kaj naj ti povem? Kaj bi še rad slišal? Da sem prišla domov... da tebe jasno ni bilo... da sva nekaj govorila, ne vem več kaj... da sem mu rekla, naj zgine stran od tukaj, da se mu je na lepem strgalo, da me je zaklenil noter... da me je začel tepsti... kaj naj ti še govorim?

ALEŠ: Udaril te je? Čisto zares te je udaril?

MAŠA: Poglej. No, poglej si to. Da boš potolažen. *(Si sleče bluzo in mu pokaže hrbet.)* Oglej si to, mater. In potem mi daj mir. Enkrat za zmeraj mi daj v tem življenju mir, slišiš?

ALEŠ: On... on ti je to naredil? *(Tišina.)* On te je tako...

MAŠA: Si zdaj zadovoljen? Si potolažen?

ALEŠ: Jaz ga bom... jaz ga bom...

MAŠA: Kaj ga boš? No, kaj?

ALEŠ: ... ubil. Ubil ga bom.

MAŠA: Seveda ga boš. Seveda ga boš. Ti ne boš nič. Tebi se jebe... za vse skupaj.

ALEŠ: *(Razbija po vratih.)* Pridi ven ti... ti... ti...

MAŠA: Pusti ga.

ALEŠ: ... ti pizdun ... in jaz sem mislil ... jaz sem verjel ... pridi ven, če si upaš, mojo žensko boš tepel, ti ... ti ... *(Razbija po vratih.)*

MAŠA: Pusti ga, slišiš? Dovolj je ... dovolj je tega!

ALEŠ: Nič ni dovolj ... jaz sem kriv ... da ti je to naredil ... ubil ga bom ...

MAŠA: Nehaj, slišiš? Nehaj!

ALEŠ: Pridi ven iz svoje luknje, podgana ... pridi ven iz svoje luknje ... iz svoje pofukane luknje ...

(Vrata se odprejo in Vladimir pride. Sedaj je oblečen v gladko in temno uniformo varnostnika; lase ima mokre in pedantno počesane nazaj. Za pasom ima lisice in pendrek. Naredi tako močan in presenetljiv vtis, da Aleš za trenutek obstane.)

VLADIMIR: Tukaj sem.

ALEŠ: Ti ... ti si ... pa kaj za ena kurčeva maškarada je zdaj to?

VLADIMIR: To ni maškarada, to je življenje, mulc. *(Prime Aleša in mu zvije roko na hrbet; zvleče ga k steni in ga z lisicami priklene na radiatorsko cev.)* Tako ... tako. Zdaj te bom naučil, kako se je treba obnašati ... A? A sem skrbel za tebe? A? A sem ti zaupal? A? Ti pa si me izdal. Okradel si me. Najslabši si od vseh. Ti mulc frdamani!

ALEŠ: Maša ... zbeži ven. Slišiš ... ven ... *(Maša stoji nepremično in ju gleda.)*

VLADIMIR: Tiho bodi! Sam si kriv. Sami ste krivi. *(Nenadoma zelo glasno, prizadeto.)* Vi nehvaležna, pokvarjena mularija. Vladimir ve, kako je treba s takimi. Vladimir ni po slani župi priplaval. Vi boste mene metali ven? Vi boste nadme klicali policijo? Jaz sem policija, mater vam! *(Potegne pendrek izza pasu.)*

ALEŠ: Maša, ven, pizda ti materna, zgin ven!

VLADIMIR: Delate se norca iz mene, kaj. Iz mene se delate norca. *(Ga udari.)* Na, na, na ... *(Mlati po Alešu.)* Ti se boš iz mene delal norca, ti boš meni kradel, mulc frdaman ... na! Na!

MAŠA: *(Ga poskuša potegniti stran.)* Nehaj, ubil ga boš!

VLADIMIR: Pusti me, ti cipa ... *(Z eno roko drži Mašo na distanci, z drugo mlati po Alešu.)* Poglej se, kako si oblečena ... *(Jo odrine in gre za njo.)* Zakaj si tako oblečena? A je to spodobno? A so te tako učili?

ALEŠ: Pusti jo! Mater ti ... pusti jo!

VLADIMIR: Nekaj hočeš od mene, ti cipa. Vem, da nekaj hočeš. Razumem, kaj hočeš od mene. Bi rada, da sem tudi jaz malo baraba, kaj? A bi to rada? Ti bi rada, da bi bil tudi Vladimir malo pokvarjen, kot ti ... vem jaz, kaj ti hočeš, kurba.

(Ji strga obleko.)

VLADIMIR: A tole hočeš, kaj?

MAŠA: Vladimir ... prosim ... poslušaj me!

VLADIMIR: Jaz sem te imel rad, ti, cipa pokvarjena! Ampak jaz znam tudi drugače.

MAŠA: Ne, ne, počakaj ... tudi jaz te imam rada. Prosim, poslušaj me.

VLADIMIR: *(Se nekoliko umiri.)* Nič hudega vam nisem hotel ...

MAŠA: Vem ... prosim te nehaj s tem ... pusti ga ... pusti naju ... samo to te prosim ...

VLADIMIR: Ti si razbila mojega človeka ...

MAŠA: Vem. Oprosti. Mi oprostiš? Tišina. Ni treba takoj. Sploh ne. A lahko eno cigareto? Samo eno. A lahko? *(Tišina.)* Tako. Hvala. A lahko prižgem? Hvala. Tako. Zdaj mi daj ključ ... od tega ...

VLADIMIR: Nisem še opravil z njim. Pa tudi s tabo ne.

MAŠA: Prosim. Skupaj bomo sedli, v redu? Tukaj za mizo in se ... pogovarjali. Nič drugega. Samo pogovarjali se bomo.

VLADIMIR: Ti hočeš ... vidva hočeta, da jaz ... da se odselim ...

MAŠA: Ne, ne. Nočeva. Hočeva da ostaneš. Z nama. Za vedno. Skupaj. Mi trije ...

VLADIMIR: Lažeš.

MAŠA: Ne. Ne. Resno mislim. Dosti je bilo tega.

VLADIMIR: Oba se bosta opravičila.

MAŠA: Ja. Daj mi ključ, prosim.

VLADIMIR: Tudi on se bo opravičil.

MAŠA: Ja. Prosim te. Prosim.

(Vladimir ji da ključ od lisc. Vrata se sunkovito odprejo. Pride Miki.)

MIKI: Kaj ... kaj ...

VLADIMIR: Kaj pa ti tukaj, mulc?

ALEŠ: *(Maši.)* Vrzi ga sem, hitro ...

(Maša vrže ključ Alešu in se obesi na Vladimira. Vladimir se je poskuša otresti; opleta z njo okoli.)

ALEŠ: *(Si odklepa lisice.)* Daj, pomagaj ji, pizda, vse nas bo pobil ...

VLADIMIR: Prekleta mularija! Vam bom že dal vruga! Vi boste mene ... banda hudičeva ...

MIKI: Pusti jo, a si nor! *(Se vrže na Vladimira. Vladimir spusti Mašo, ki obleži na tleh; zdaj se bori z Mikijem. Odrine ga, da zleti v zid; prične udrihati s pendrekom po njem. Medtem časom Aleš odklene lisice; vzame kladivo.)*

MAŠA: Ne!

ALEŠ: *(Pride Vladimiru za hrbet in ga s kladivom udari po glavi. Vladimir pade na kolena. Aleš ga udari še enkrat. Vladimir pade in obleži. Počasi se umirijo. Samo glasno, zasoplo, moreče dihanje se sliši z odra, medtem ko luč ugaša. Miki vzame časopis in pokrije Vladimirovo glavo.)*

KONEC